

3

1980

živá
SLOVA

JAN 3, 7
10, 9

CO MŮŽE KONAT KAŽDÝ

Žijeme-li s Bohem, pak není dne, v němž bychom (jestliže chceme) nemohli být občerstvení pro naše bratry a sestry. To je jedna z nejnádhernějších služeb. Možná, že to je jen stisk ruky, nebo slovo povzbuzení skoro bezdečně vyšlovené. Snad je to jen odlesk nebes v naší tváři. Ale může-li nás Pán vést svou cestou a náš poměr k Němu nezastiňují žádné mraky, pak si nás v tichosti používá.

Snad to sami ani nevime – a je to také lépe nepárat po tom – že jsme někomu posloužili svým jednáním. Nejlepší by bylo, kdybychom se to ani nikdy nedověděli. Jestliže jsme se vydali Pánu k této službě, pak nás vyhledá ten, kdo je skleslý a žije ve tmě, nebo kdo má těžké časy a neví si s ním rady, a také ti, co jsou smutní, poskvrení nějakým pokleskem. Nemusi u nás zůstat dlouho, snad jenom pár minut. Vyhledávej takovou službu! Mnohdy si přejeme kázat před velkým shromážděním a neuvědomujeme si, že tato drobná služba je tak naléhavá! Přesto, že ji může konat každý, je jen několik takových bratří a sester, kteří mají porozumění, čas a lásku k těm, kteří potřebují posilnění, potěšení, uzdravení. A tak přemýšlej, zda i ty bys nemohl konat tuto službu, kterou si nás drahý Pán tak cení. W. N.

NEJDRAŽŠÍ

Světem putuje nejdražší a zřejmě také nejtěžší¹⁾ kniha světa. Je to jedinečné vydání poslední knihy Bible – Zjevení sv. Jana.

Na výtvarné výzdobě knihy se podílelo sedm malířů, mezi nimi Buffet, Toujuta a Zadkine a přispělo do ní sedm spisovatelů; patří k nim Ernst Jünger, Jean Cocteau a Ciono. Bronzová vazba vyzdobená drahokamy a vytvořená Salvadorem Dalim, váží 210 kg. Pařížský nakladatel Joseph Foret dal dílo vytvořit ke slávě bibliofilského umění. Tato kniha stála asi 2 mil. švýcarských franků.

Pramen: Země a lidé 1964, č. 2
1) Pozn. red.: Je však též onen „těžký“ obsah textu všem tak cenný a drahý?

KNIHA SVĚTA

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory v ČSSR v Ústředním církevním nakladatelství v Praze. — Řídí odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adresa redakce: 110 00 Praha 1, Dušní 4. — Vychází šestkrát do roka. — Předplatné na celý rok 30 Kčs, jednotlivá čísla po 5 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Trávníky 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšiřuje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Reg. číslo R 5078.

KRÁLOVSKÉ KNĚŽSTVÍ

1. Kněžský stav zehnající lásky

Jsme ustanoveni za krále a kněze (Zj 1:6). Podivuhodné poslání! Neboť být povolán za kněze znamenalo již ve Starém Zákoně být prostředníkem – prostředníkem – přičinou Božího požehnání druhým (3M 9:23). Zehná-li Bůh sám skrze nás lidem, pak do jejich srdcí přichází něco z Jeho svatého bytí, z Jeho lásky, z Jeho pokoje (4M 6:24–27).

Jsme povoláni k tomuto královskému kněžství (1Pt 2:9), abychom byli druhým k požehnání – abychom je potěšovali, povzbuzovali, obšťastňovali a přinášeli jim spásu a blahoslavenství v Pánu Ježíši.

K našim modlitbám o Boží požehnání do lidských životů je ovšem zapotřebí Kristova zplnomocnění. Mnohdy se vyslovují Kristovým jménem požehnání, která nevykazují vůbec žádného účinku. Jsou pouhým zvukem, protože se nedějí v plné moci. Ke starému bratrů B. chodili lidé se žádostmi o jeho modlitby a říkali: „My víme, že vaše modlitby mají sílu a jsou vyslyšovány“. Tak tomu bylo například v 2. Paralipomenon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27. Mnohé modlitby však nepronikají k trůnu Božímu a Boží požehnání menon 30:27.

V dřívějších letech jsem se také domnival, že moje přímluvy budou vyslyšeny a Bůh skrze mne dá své požehnání už prostě proto, že jsem vykoupený Boží syn a že se pravidelně a pilně modlím za požehnání Boží pro své drahé, jimž toužím sloužit.

Očištění našich hříchů Spasitelem láskyplnou obětí je nepochyběně to základní a nejdůležitější (Zj 1:5–6), ovšem musí být každodenně obnovováno. Nepředstupujme před Bohem znečistění! Budeme vždy velmi citliví na jakoukoliv poskvrnu a bez otálení ji svěřme Pánu Ježíši k „umytí Jeho krví“ (Zj 1:5). Čím budeme v tomto ohledu vícenásobně a důkladněji, tím dokonalejší budeme zbaveni zábran ve svých modlitbách a službách bližním, a budeme v rostoucí míře nástroji Božího díla jako pravé kněžstvo. Budeme obezřetní a pečliví i v jednotlivostech svého hřachu, nic nepodceňujeme a neodpouštějme jako nepatrnou drobnost.

Písmo svaté vrhá ostré světlo na to, co překáží modlitbám a podvrací účinnost Božího požehnání:
a) neodpuštění (Mk 11:25)
b) hněv a pochybovačnost (1Tm 2:8)
c) žádostivost a veškeré smyslné a vásnívě bytí (1Pt 4:8)
d) neochota vyznávat naše hřchy jeden druhému (Jk 5:16).

Kdo tyto zábrany odstraňuje, tomu se zjevuje moc Božího zaslibení ve zkušenostech Jeho kněží: „Začkoli bychom Boha prosili, běžeme od Něho, nebo přikázání Jeho ostříháme, a to, co je libého před obličejem Jeho, činíme“ (1J 3:22). „Oči Hospodinovy obráceny jsou k spravedlivým a uši Jeho k volání jejich“ (Ž 34:16). Proto mohl ten jediný dokonale Spravedlivý, který nepotřeboval nejprve za sebe obětovat, prohlásit: „Otče, já zajisté vím, že mne vždycky slyšíš“ (J 11:42). Kde jsou opravdoví „kněžští křesťané“, kteří denně předstupovali před Bohem s očištěným srdcem, aby jejich modlitby neměly překážek (1Pt 3:7), a mohli se tedy modlit v plné moci? Mnoho soudů by se obrátilo v požehnání a v cestu spásy, kdyby bylo více takových kněžských duší opravdu kajících (2Pa 30). Mnoho pohromě by se předešlo. V době hrozících ran a soudů Bůh hledí na nás a s údivem shledává, že není žádný prostředník (Iz 59:16), že se nikdo nepostaví do trhliny jako přímluvní zástupce (Ez 22:30). Rádi povrchně poukazujeme na to, že přece žijeme z milosti Kristovy oběti, že to je tudíž s námi „v pořádku“ – a o více nedbáme. Podobáme se

starozákonním kněžím, kteří se chlubili chrámem a spoléhali na uspořádanost bohoslužeb v něm. Pán však praví jednoznačně: „Nespoléhejte se na chrám, ale polepšete svůj život a budu s vámi na tomto místě bydlet“ (Jr 7:3–5). Vdyť jako tehdy mnozí Izraelci, dokonce i kněží žili hůře než pohané (viz 1S 2. kap.), tak je tomu i dnes mezi křestany: neřesti, svébole a hlavně nekajicnost. Když ve středověku propukla morová nákaza, lidé se úzkostně tázali, čím urazili svatého Boha, ponížili se před Ním a vyznávali své nepravosti. Pod vlivem Jonášova kázání se pokoril mocný pořádký král v Ninive, vyhlásil půst celé říši a rázně vyzval k nápravě veškerého počinání (Jon 3:6–8).

A my? Ve své moderní osvícenosti a sebejistotě přehlížíme vážnost Božích soudů a hněvu (Iz 9:9–11, Jr 9:11). Chodíme si za svými požitky a vymáháme své sobecké požadavky. Jsme připoutáni k pozemskosti a vyzíváme se v ní. Není pak divu, že při takovém životním postoji zanedbáváme konat kněžskou službu hlubokých přímluvních proseb za očistu a požehnání. Nejsme té služby ani schopni. **Švětectví a královské kněžství vůbec nejdou dohromady.** Budu se prosazuje jedno, nebo druhé!

Jakmile se opravdu obrátíme s pokorným srdcem k Pánu, odsoudíme své nešlechetnosti a tak dáme za pravdu Boží svrchovanosti, vše se obrátí k lepšímu. Jako se Bůh rád sloitoval nad poníženým Ninive a osvobozoval Izraelské, když činili pokáni, tak se Jeho dobrivost štědře prokáže i nám.

Namísto planých, jen zdánlivě opodstatněných otázek, jak může Bůh na lidi dopouštět tak hrozné tresty – a kdežde je Jeho láka – raději se hluboce skloněme před Jeho spravedlností a kajicně se bijme do vlastní hrudi. Vždyť navštěvuje trestním zemi pouze tehy, když je to nezbytné, protože se rozmnožila svévolnost, pýcha a nepravost (Iz 13:11, 24:6, 20). Účelem tohoto tvrdého navštívení je záchrana hříšníků, aby prohlédlí, vzpamatovali se a oddaně sloužili Bohu. Právě proto, že nás Bůh miluje, dává nám výstrahy a podrobuje nás kázeňským opatřením. Místo rozčilování a sebeospravedlnování raději se s Jobem kajicně vyznejme ze svého poblouznění (Jb 40:1–5, 42:3–6).

Učiníme-li to ochotně a důkladně, budeme uzpůsobeni ke kněžské službě přímluv za požehnání. Sláva a oživující moc Božího jména spočine na našich bližních a mnozí dojdou poznání Jeho lásky a pravdy, aby byli živi s Ním a pro Něho nyní a pro věčnost. Mocnosti tmy a zkázy budou muset ustoupit, doznejí těžké porážky. Trojediny Bůh bude patřičně oslavěn našimi ústy a činy a lidem bude poslouženo k vře!

2. Kněžský stav lásky obětující sebe

Pánův příchod je skutečně blízko. Výmluvně tomu nasvědčují otřesné, bez nadázký „apokalyptické“ události. Lidé při nich mnohdy usychají hrůzou a svírají se obavami (Iz 13:8, Lk 21:26). Jsou to vážné varovné Boží soudy, které nás mají vyburcovat, dříve než se vystupňují a vyvrcholí naprostou neodolatelnou silou (Iz 13:6, Zj 6:16 a násled.).

Evangelium je hlásáno po celém světu (Mt 24:14), Izrael se shromažďuje v zemi otců a vyráží ratolesti jako fikový strom (Mt 24:32). Na tom jasné poznáváme, že se velmi rychle přiblíží ten veliký den. Země dozrává ke žni. Jsou poslední dny milosti.

Kdo se v této situaci stane bez otálení královským knězem, člověkem horlivých přímluv za tento svět, který je bezprostředně ohrožen jak časnou zhoubou, tak i ohněm věčným? (Mt 13:42, Mk 9:45–46). Situace je nanejvýš kritická a vyžaduje od nás jediného bezodkladného řešení: opravdovým pokáním a pevnou vírou v Pána se stát Jeho kněžími! Pak bude naše poselství o Záchranci a Pánu průbojně a účinně. Posloužíme nejednou duši k pravému životu, dřív než bude pozdě.

Bůh vyhlíží věřící, kteří by byli kněžskými zástupci v situaci chystaného úderu Jeho soudů (Ez 22:30–31). Kněžími jsou podle Pisma lidé od ostatních oddělení, Boží vyvolení, kteří nežijí sami sobě, nýbrž obětují se za bratry (Fp 2:7, 2K 12:15). Trpí mezi druhými lidmi a žijí odříkavě, zapírají sami sebe, aby aspoň některé přivedli ke spásce (2Tm 2:10). Jsou zaníceni zachraňovat duše a tomuto úkolu bezvýhradně podřízuji všechny své vyhlídky a potřeby (R 9:3). Často jsou hrubě zne-

uznáváni, opovrhováni a vystrčeni na okraj společnosti (1K 4:9–13). Avšak u Boha má jejich postoj zvláštní ohodnocení a péči. V jistotě Boží moci a lásky jim přitomné jsou pokojní a laskaví i v prostředí vyložené nepřátele.

Budeme těmito kněžími, podobní kajicimu modlitebníku Danielovi nebo Davidovi (Dn 9:1–19) a jiným zástupcům hříšníků před svatým Bohem, kteří v tomto svědecvi nasazují i život, jako obětní beránci ve šlépějích Beránka - Krista. Neboť ten, kdo jako Ježíšův následovník umírá sobě i světu, přivádí jiné k životu (R 6:5).

Ve tmách, které se rozhostily ve světě, září pronikavými paprsky Světla a svítí vysvobožující Láskou. Neboji se satana, ani pekla, neboť dokonalá láska a její moc je činí nezdolnými, ať jsou obklíčeni jakýmkoliv protivenstvím. Vyzbrojeni silou Jména, které je nad každě jméno, zastávají pověření vyslané Království, jemuž zloba tohoto světa nemůže odolat a je překazit.

Kdo se chce opravdu stát takovým poslem Boží milosti?

3. Kněžský stav jakožto stav svaté uzavřenosti

Máme být Bohu zvláštním lidem, tj. lidem pro Boha odděleným (Ez 19:6). Jedině jako lidé svatě odloučeni od hříchu, lidé skrytí žijící s Pánem a v Pánu, lidé horlivě vzývající Otce, Syna i Ducha Svatého, budeme moci být kněžími podle Boží vůle. Stejně jako andělé (Žd 1:14) i praví kněží mají na sobě odlesk Boží svatosti. Té nabývají tím, že Pána ustavičně vzývají a ve dne v noci jsou mu k dispozici. Jestliže by kněz mezi lidí a pro lidi nevnašel tuto sílu svatosti a lásky, čím vlastně je a k čemu vlastně je? Kněz vykonává vskutku požehnané dílo mezi lidmi výlučně a k tomu vlastně je? Takováto „žádoucí liturgie“ poslušných modlitebníků a ochotných ctiteli Boha je zdrojem, odkud na hříšníky plyně obrozující moc. Nikdy neváhejme a nelitujme vynákládat pozornost, čas a sílu na tuto skrytou „bohoslužbu“, na obcování s Bohem. Radostně a pilně prodlévejme v Boží svatyni – to je nejlepší školení a instituce pro naši službu dnešnímu pokolení. **Přístup do svatyně není už pouze pro velekněze. Ježíš Kristus zpřístupnil Boží svatyni nám všem bez rozdílu!** (Žd 10:19–20). Sem vstupujeme pouze očištěni od každé poskrvny, a proto si dejme bedlivě záležet na umytí od jakékoli „špině“! Starozákonné kněží odkládali své šaty (Ez 28) a odivali se k bohoslužbě zvláštním rouchem dokonale čistým. **A tento oděv – kněžský, kryl úplně celou postavu od hlavy až k patě.** Na svatební Beránkovu hostinu také nevezde, kdo nemá čisté roucho (Mt 22:11–13). Nechťejme na sebe strhnout opavážlivě – bez patřičné očisty a povolání – výsadu a důstojnost kněžského povolání! Tak to udělala rota Chore a přivedila si záhubu (4M 16).

Od ducha vládnoucího tomuto světu budeme důsledně odloučení, tak jako náš vzor – Pán Ježíš. On byl pln vítězného pokoje, prameního z naprosté a stálé zakotvenosti v Bohu. Ježíšova cesta je cestou sebezapření a dokonale nesoběkosti, cestou naprosté oddělenosti pro Boží cíle. Ta znamená něсти podle pravdy kněžský titul – **svatý Hospodinu** – bez prázdné chlouby a prolhané sebejistoty „církevnicky zbožných křesťanů“.

Touto cestou sebezapření jdou kněží podle srdce Božího radostně, plni lásky. Nestýkají si na trpký úděl, nýbrž oplývají vděčnosti, že je Bůh pokládá za hodné plnit tak skvostné poslání. Veselí se v Bohu, který sám je jejich odplatou, a v celé své činnosti a v celém životy se spoléhají výhradně na Něj (4M 18:20). Pro Pána všechno opustili, a proto v Něm všechno ziskali a získávají. On je nikdy nenechá bez zastání a pomoci, hojně je sity ze svého stolu. Dá jim radu, kterou nedokáže poskytnout tělo a krev, a obstará zaopatření tak pečlivě, že s tím nelze srovnávat žádnou lidskou instituci.

Vzácnost kněžského stavu a jeho sepěti s Bohem slávy vyjadřoval ve Starém zákoně právě kněžský oděv. Byl tkán ze stejné látky jako koberce, jimiž byly uvnitř obloženy stěny svatyně. Na rouchu na hrudi nesl drahokamy, znaky dvanácti izraelských pokolení, jejichž duše jsou nesmírně ceněny. Tytéž drahokamy měl ještě na rameni, kde obrazně sídlila vladarská síla a pravomoc nad dušemi. Kněz má

duše spojovat s Bohem, jsa zmocněncem Jeho panování a darů a tak je vytrhovat ze tmy, běd, otrouť a přivádět do království svobody a blaženosti s věčnou platností. O této svatosti kněze, odděleného Bohu, pojednává v Pismu celá 21. kapitola 5. knihy Mojžíšovy. A kněz, ozdobený diadémem ze zlata, musí se chovat tak, jak to odpovídá jeho hodnosti a poslání. „Chodte hodně toho povolání, kterým povoláni jste.“ Jestliže se kněží před službou v chrámě pořádně neumyli, museli zemřít (3M 30:18–21). Duše přistupující ke svatyni Svatého neočištěna, propadá smrticímu soudu (3M 22). Budeme proto citliví na každé poskvrnění, i když se na pohled zdá bezvýznamné. Nechejme se Božím Slovem otevřeně usvědčovat z myšlenek a chování, které se s kněžským posláním nesluží a jsou mu zábranou.

Spoutanost libuškami a náklonostmi, nesmíritelnost, panovačnost, poživačnost, ustrašenost, závislost na lidech a poměrech a další projevy hřichu musí být odklízeny. Moc Kristovy krve, k níž se pokorně utečeme, vysvobojuje ze všeho toho zlého a uvádí nás do bytí v Kristu. A být v Kristu znamená vítězit nad tělem, světem a dábalem. Kdo je v Kristu, umí strpět nouzi i míti dostatek, prožít povyšování i ponízování, jak to doveďl apoštol Pavel. Bohatstvím a ozdobou věřícího, který plní úkol kněžského stavu, je sám Pán Ježíš Kristus. Ve svatyni s Ním je sycen a napájen vším dobrým. A Jim posilován podstupuje s radostí vše, co je třeba k rádnému vykonávání kněžství. Ve jménu Ježíše Krista přináší světlo přebývajícímu ve tmách, vysvobození otrokům hřichu, blahoslavenou radost ubitým skličeností a zmatky.

Užijeme tedy slavného oprávnění vstupovati do svatyně skrze Ježíšovu krev, abychom tuto moc načerpali, a činme to s žádoucím stavem srdce (Žd 10:19–22). Takovým kněžím věčného Království je příslibena účast na prvním vzkříšení (Zj 20:6), a budou spolu s Pánem sedět na Jeho trůnu (Zj 3:21).

Když svatý Bůh vyhlíží kněze, aby zastávali v tomto pokolení tak naevšě významný úřad, necht každý z nás upřímně odpoví na Jeho výzvu:

Pane, zde jsem, pošli mne!

S.

ŽE SVOJHO JEDNORODENÉHO SYNA DAL

Dávanie, rozdávanie a darovanie patrí k základným Božím vlastnostiam. Boh dáva, pretože je Láska a láska prosté nemôže nedávať. Najväčší prejav Bozej lásky je podľa známeho verša Písma Jána 3:16, že Boh dal svetu svojho jednorodeného syna. Nielen aby bol svetu vzorom poslušnosti, čistoty a lásky, ale aby mu poslúžil k večnej záchrane.

Refaz Božieho dávania pokračuje sebaobetovaním Pána Ježíša Krista tým, že sa dáva ako výmenné (Tt 2:14), alebo ako posvátný dar (Ef 5:2) na oltár križe, aby svojou smrťou zabezpečil večný život každému, kto ho vierou prijima.

Aj svätý Duch dáva dary cirkvi i jednotlivcom. Z jeho darov poznáme prácu učiteľov, vykladačov Písma, pastierov, starších, diakov, evanjelistov. Ale poznáme aj tichých, pokorných, radostných, láskavých bratov a sestry.

Je však zaujímavé že aj Satan dával Pánovi Ježíšovi napríklad ponúkol poklady celého sveta, ale za "malú" protisužbu: – Ak padneš a pokloniš sa mi. Takéto dávanie nemožno prijať.

Môžeme ale prijať Božie dary a nič nedávať? Samozrejme, odplácať alikvotne Božiu lásku nemáme čím. Jediné, čo môžeme nášmu Bohu dať a na čo čaká, je naše srdce (Pris. 23:26). Ak sme Mu dali k dispozícii srdce, potom nebude v Božom diele nádzor o návštavy, službu, vzájomnú pomoc, peniaze, čas, materiálne či duševné a duchovné hodnoty. Nemôžeme nespojiť súčasnú nádzor v kresťanstve s otázkou odovzdania celého srdca Pánovi.

Božie požehnanie, ktoré sme si aj nedávno, na začiatku Nového roka želali na nás spočínie, len keď na Boží dar odpovieme: – Tebe patrí celé moje srdce. Hoci slabé, mdlé, ale patří len Tebe a patří Ti celé ...

-jk

1. Korintským 16:13

STŮJTE VE VÍŘE

- nejdříve u kříže Golgoty (J 19:16–18) ve víře, že On za mne zemřel,
- pak u prázdného hrobu (Mt 28:1–6, Lk 24:1–8, J 20:1–9, 11) ve víře, že i mé hřichy byly s Ním pohřbeny,
- a na hoře Olivetské (Sk 1:9–11) ve víře, že Pán Ježíš opět přijde, aby si mne vzal k sobě.

1. STOJIME VĚROU (2K 1:24)

Vstanu a půjdou, řekl marnotratný syn, a vstal a šel (Lk 15:18). To jsou první kroky víry. Postavil mé nohy na skále Jeho Slova – na Kristu. Víra je nekolisavá důvěra v silné rámě Boží a láskyplnou péčí nebeského Otce. Víra je přesvědčením o věcech neviditelných (Žd 11:1).

2. STOJIME MILOSTI BOŽÍ (Ř 5:2, 1Pt 5:12)

Také lze říci, že stojíme v milosti Boží. K ní jsme přistoupili věrou skrze Pána Ježíše Krista. Co jsem, z milosti jsem (J 1:14–17). Na této milosti jsme závislí od prvého kroku naší víry až do posledního – až do konce.

3. STOJIME V EVANGELIU (1K 15:1–2)

Evangelium je radostná zvěst o spasení hříšníka, a to zdarma, bez zásluh. Nestydím se za ně (Ř 1:16), ono je mocí Boží (1K 1:18). Stát v této moci, opírat se o ni.

4. STOJIME V PÁNU (F 4:1, 1Te 3:5–9)

Potěšeni jsme, že stojíte v Pánu. Dobrá zpráva o druhých potěší. Posilňujeme se v Pánu a v mocí sily Jeho (Ef 6:10). Dobrá rada: nepochybuj ve víře a nevěř svým pochybnostem!

5. STOJIME V JEDNOM DUCHU (F 1:27)

Jednomyslně, jako jednou duší spolu zápasíce za víru evangelia. Žijete, chovejte se důstojně evangelia Kristova. Aj, jak utěšené a jak dobré, když bratři v jednomyslnosti přebývají (Ž 133:1).

6. STAT DOKONALI A PLNI VE VŠÍ VŮLI BOŽÍ (Ko 4:12)

Stát pevně ve všem, co je vůle Boží. Vždycky plnit vůli Boží. Abyste byli schopni rozpoznat, co je vůle Boží (Ř 12:1–2).

7. STÁT NA SVÉM MÍSTĚ (Dn 10:11)

Tam, kde nás Pán postavil, stůjme u víře, v milosti, v Pánu, pevně v jednom duchu, pracujíce v evangeliu. Tato práce není daremná v Pánu (1K 15:58).

8. STOJIM S POMOCÍ BOŽÍ (Sk 26:22)

Apoštol Pavel prohlašuje. „Dostalo se mi pomoci Boží až po tento den, takže tu stojím přes všechny nástrahy mých nepřátel, vydávaje svědectví o Kristu“. Pak mohl říci: „Boj výborný jsem bojoval, běh jsem dokonal, víru jsem zachoval“ (2Tm 4:7).

Tak i my jenom s pomocí Boží můžeme stát na svém místě. STŮJME VE VÍŘE!

-kn

5 NAPOMENUTÍ

Bdejte, stojte vo viere, budte zmužili, budte silni.

Všetky vaše veci nech sa dejú v láske.

1. Korintanom 16:13-14

Ked' apoštol Pavol písal toto napomenutie veriacim v Korinte, mal na mysli ich konkrétny duchovny stav, nedostatky, ktoré sa pri nich vyskytovali, prostredie a okolnosti, za ktorých žili. A predsa sú všetky tieto napomenutia veľmi aktuálne aj pre nás, ktorí žijeme skoro o dve tisícročia neskôr.

Často sa pýtame – a možno že v poslednej dobe viacej ako kedykoľvek predtým – prečo pocitujeme vlaňosť v našom chodení za Pánom, prečo toľki duchovne upadajú do spánku, opúšťajú spoločné zhromaždenia, prečo mnohí prehrávajú svoje zápasy s hriechom a satanom? Je vôbec správne sa takto pýtať? Nie je to len zdanie, ked' podľa seba posudzujeme druhým? Vidí svoju cirkev – a teda mňa i teba – Pán Ježiš tak, ako sa dívame sami na seba?

Pokial' by sme sa dívali len sami na seba a vzájomne porovnávali, mohli by sme byť satanom oklamani. Skutočne v našom tele neprebyva nič dobré, ale to ešte neznamená, že nie sme Božimi deťmi a že nemáme život z Ducha. Naše seba-poznávanie by nás mohlo priviesť k zúfalstvu nad sebou a inými.

Ovzdušie obecenstva s bratmi a sestrami počas Veľkej noci v Českom Tešíne nemohlo nikoho, kto má „uši k počutiu“ a „oči k vidaniu“ nechať na pochybách o tom, že nielen cirkev Pánova žije, ale aj Jeho údy. I ked' sme niekedy povolení, no povstávame; ked' prichádza driemota, prebúdzame sa; ak odbočujeme, Pán nás privádza späť; ak prehrávame boj. On víťazi za nás; ak sme slabí, On nás zmocňuje. Koľko lásky bolo v pohľade vykúpených z blízka i daleka, koľko radosť z toho, že sa bližime k cieľu a neoblúdili sme od viery, koľko túžby po Božom Slove, aká perspektíva v tých, ktorí

nasledujú vieriú otcov! Ani chlad, dážď a sneh nemohli zmraziť to teplo, ktoré sa prenášalo stiskom ruky, spoločnou piesňou a pôsobením Slova v našich srdciach.

Nie je teda rozhodujúcim to, čo my si myslíme o duchovnom stave našich životov v súčasnosti. A predsa „nechceme žiť v raji bláznov, byť na scesti a pri tom nevedieť, že ideme špatne, mať sparanskú vôľu a myslieť si, že sledujeme vôľu Božiu“, ako kto si povedal. Aby sme správne hodnotili situáciu, musíme urobiť tak, ako žalmista, ked' povedal: „Lebo u teba je prameň života, v tvjom svete vidíme svetlo“ (Ž 36:10). Skrej Božie svetlo uvidíme svetlo naše. Alebo: v Božom zrkadle uvidíme svoju tvár. A toto Jeho svetlo nám odkrýva, že sme v nebezpečí driemoty, spánku, pochybnosti a chodenia videním miesta vo viere, úteku z boja voči hriechu a satanskej moci, slabosti a neochote k práci na Jeho vinici, a dokonca i neláske a nebratského jednania. Preto v týchto piatich prejavoch Jeho milosti (päť je symbolom milosti) vidíme svetlo pre cestu stále hutejšou tmou noci.

1. Poradie týchto napomenutí nemožno zmeniť. Ak niekto spí, potom nemôže **stáť vo viere a byť zmužilý** i keď by rokmi bol zocelený v duchovných zápasoch. Samson, aký to bol silák, ale v spánku na lone Delily nielen že nepoužil svoju silu, ale i o ňu prišiel. Nech nikto z nás nehovorí vo svojej duši, že už desiatky rokov chodí s Pánom, tak to niečo znamená a ostatní to musia vidieť; prípadne užnať! Ak duchovne spí, potom akúkoľvek moja práca, moje vonkajšie prejavy sú len „ako sen“, rozplynie sa bez úzitku.

2. V druhom prípade ide o toho, kto nespí a nedrieme, „žije“, čo sa prejavuje jeho neustálym „hladom po spravodlivosťi“. Jeho zmužilosť a sila sa však môže prejavíť a uplatniť len vtedy, ak „stojí“. Nesmie zostať ležať, alebo sedieť na jednom mieste. Povstaním prejaví svoju túžbu byť užitočným v práci alebo v boji, svoju pripravenosť. **Stáť vo viere** je predpokladom pre ďalšie prejavy duchovného života.

3. Tretia situácia: kresťan bdie, stojí vo viere, ale v rozhodujúcich chvíľach nie je **zmužilý**. Vidí mnoho prekážok a tak má strach. Ani sila mu nič nepomô-

že, keď neodhodil „okuliare mámenia“, ktoré mu vonkajšie okolnosti natol'ko zväčsili, že ich vidí ako vysoké nezdoliteľné hory.

4. No, nestaci len zmužlosť. Často máme veľké plány, mnohé predsačzatia. Možno, že sme na modlitbách aj sľúbili Pánu, čo všetko vykonáme pre Neho. Ked' pride k veci zistíme, že nič „neunesieme“, sme skutočne slabí. Máme vziať niekomu bremeno a pritom sa tažko vyporiadavame s vlastným, máme doprieti krivajúceho, ale sami potrebujeme podporu, chceme napomenúť neradinych, ale sami Boží poriadok nedodržujeme, túžime viesť stádo, ale neunesieme ani jahniatko.

5. Ak predsa máme všetky štyri predchádzajúce stavy pred Pánom v poriadku, je tu ešte piata, vrcholná, najvyššia a najdôležitejšia. Všetko máme **konáť v láske**, v Božej láske, ktorá je rozliata skrze Ducha v našich srdciach. Môžeme byť silní ako Samson a vynášať brány z mesta, ale na čo to je? Robíme to ku cti Pánovej? V poslednej dobe sa niektorí chvália „darmi Ducha“, ale súčasne poštrujú jednotu Ducha! Je v tom úzasný rozpor, ved' Duch nechce byť oslavovaný, ale každý Jeho prejav a pôsobenie viedie k oslavie Pánovej. Duch spojuje údy a nerozdeľuje. Nie je to zaujímavé (ale súčasne žalostné), ak práve ti, ktorí sa honosia zvláštnymi darmi Ducha, nedokážu milovať bratov? „A keby som mal prorocťo, a vedel všetky tajomstvá a mal každú vedomosť a keby som mal akúkoľvek vieri, takže by som vrchy prenášal, a lásky keby som nemal, nič nie som“ (1K 13:2).

Ako sme si uvedomili, všetky tieto napomenuta sú zamerané na nás vnútorný stav. Čítame v Písme aj iné pokyny, ktorími sme vyzývaní, aby sme niesli evanjelium, navštevovali nemocných, pamäタali na vdovy a siroty, nezabúdali na dobročinnosť, a ďalšie. Vonkajšie prejavy sú však ovocím vnútorného stavu, kam smeruje nás text. Všimnime si teraz jednotlivé napomenutia.

Prečo máme bdiť? Pretože je niečo v nebezpečí. Vojak na stráži počas vojny nesmie si zdriemnúť, lebo nepriateľ by mohol zničiť jeho aj tých, ktorých stráži.

B DEJTE

V nebezpečí je naša viera, zmužlosť, sila a láska. Kto nebdie nad vierou, podlieha neverie. Kto nebdie nad zmužlosťou, stáva sa zbabelcom. Kto stratil silu, je slabochom. Ten, kto opustil lásku, stratil všetko. Ján piše mládencom „zvítazili ste“, ak bude vo vás Božie slovo zostať. Poviete: veď aj veľkí Boží mužovia zaspali.

Eliáš spal pod jalovcom – spánkom strachu pred ľudmi.

Jonáš spal na lodi – spánkom nepošlušnosti voči Bohu.

Samson zaspal na lone Delily – spánkom žiadostí tela.

Jákov spal na kameni – spánkom únavy na útek z domu.

Každý z nich však na tento spánok nikdy nezabudol. Eliáš musel odovzdať prorocký úrad Elizeovi, Jonáš sa ocitol v hlbinách mora, Samson stratil zrak a Jákov padol do jarma otrockej služby u Lábana. V knihe Príslovi čítame ostrejsiu výzvu: „Dokedy budeš ležať, ležať? Kedy už povstaneš zo svojho spánku? Ešte trochu pospať, trochu podrieťať, trochu založiť ruky, poležať a príde tvoja chudoba ako pocestný a tvoja núdza ako ozbrojenec“ (6:9-11). Len si povezd: mám ešte čas, som mladý, mám povinnosti, najprv musím mať odpovedajúce životné prostredie, úroveň, ešte nejakú tú školu, a potom..., alebo: už som toho vykonal dosť, nech skúsia druhí, mám právo odpočinku... a naraz pocítiš prázdnosť, chudobu. Drž to čo máš, aby nikt nevzal tvojej koruny. Drž to až do konca, bdi, stráž, chrán.

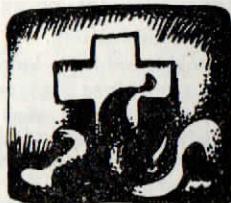
Telesný spánok má blahodárny účinok, ved' mozgová kôra i orgány tela si musia odpočiňať. A tu taká výzva: stále bdiť, stále sa modliť, stále to a ono... Počujem len samé rozkazy. Ano, pre našu starú prirodzenosť je to nepohodlné. Keby sme nemali Božieho Ducha, vzopreli

by sme sa. Ale takto, v láske Pánovej, to chceme priať a podľa napomenutia i konáť.

Ked bdieme, sú v aktívite naše oči, uši, ústa. Máme bdiť a ostríhať naše ústa, aby naša reč bola ozdobená soľou, naše oči, aby sme videli pri nás skutky Hospodinové a naše uši, aby sme počuli, čo Duch hovorí zborom.

Máme bdiť, pretože Pán prichádza. On sám hovorí 17 krát o bdení. Ako oslávený posielal odkaz veriacim v Sardách, aby bdeli a upevňovali to, čo ide zomrieť. Často hovorime iba o Laodicei s istým pocitom, že zbor v našom meste tak ďaleko od Pána ešte nezašiel. Myslime však na Sardy, a pri výzve o bdení myslime na tých vokol' nás, ktorí „idú zomrieť!“ Nenechajme ich tak! Ich situácia nás musí prebudíť, aby sme im pomohli láskou, účinnou službou, potešením i napomenutím.

STOJTE
VO VIERE

V Žalme 73 čítame vyznanie muža, ktorému len veľmi málo chýbalo, aby sa pošmykol a padol. Kríza viery. Čosi ho začalo nahľadávať – ako to, že bezbožní majú pokoj. Až keď vošiel do svätyne silného Boha, potom porozumel. Keď žijeme na klzkej ploche, kde nájst oporu, ako zachovať stabilitu viery? Aj my môžeme vojsť do svätyne silného Boha. Je tu Jeho cirkev, stlp a podstava pravdy. V obecenstve s vykúpenými porozumieť mnohým otázkam, aby sme stáli, žili, koñali vierou.

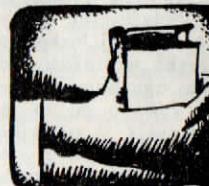
Máme stáť pevne, ako Božia stavba. Uvedomujem si, že aj ja som v tejto stavbe nosníkom, viacej alebo menej nesiem, ale ak sa poruším, bude mnoho škody. Od každého z nás Pán očakáva, že niečo ponesieme, veď nám skrže Ducha dáva dary, služby, povinnosti. Stojíme na svojom mieste a stojíme pevne?

Jeden mesiac v roku býva vyhlásený za „mesiac bezpečnosti“. Organizujú sa

rôzne prednášky pre vodičov i chôdcov, na cestách sa kontroluje jazda dopravných prostriedkov a ich technický stav. Niekoľ si pomyslí: na čo je to potrebné, veď vodiči dobre vedia o svojich povinnostach, sú im známe pravidlá cestnej prevádzky. A predsa je toľko dopravných nehôd, tisíce ľudí zomiera pri havariach na cestách. Preto je treba vodičov varovať, napominať.

Aj v oblasti viery je treba takéto napomenutie, pretože mnohí stroskotali (1Tm 1:18-19), odstrčiac dobré svedomie. Začali žiť ľahkovážne, podľahli žiadostiam tela. Ako Pán Boh posilňuje našu vieri? Skúškami tak, ako sa zlato prepaľuje v ohni; v bojoch s hriechom a mocou tmy; a slovom, ktoré Jeho Duch v nás premieňa na životodárnú silu.

BUDTE
ZMUŽILI

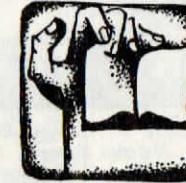

I veriaci človek prežíva chvíle akéhosi nepokoja, nespokojnosti. To nie je možno vždy označiť za zlo, alebo za nedostatok kresťanskej odvahy. Ak sa niekto ničoho nebojí, neobáva sa neobyčajnej situácie, vtedy jeho kresťanská zmužilosť nemá uplatnenia. Veď ani prví kresťania neboli tak „ideálne“, aj oni prežívali vnútorné boje a zápasy. Pavel piše o súžení v Ázii, keď boli natol'ko obtiažení, že už to nemohli uniesť a pochybovali aj o svojom živote (2K 1:8).

Odvaha je opak strachu pred opravodovým nebezpečenstvom. Kto si nie je vedomý ohrozenia v skutočne nebezpečnej situácii, ten mállokedy býva bohatierom. Ide o človeka, ktorý nemá kontakt so skutočnosťou. Ľudia, žijúci v kláštorech, nevedia o určitých bojoch a zápasoch, nechápu tých, ktorí sa denne stretávajú s rôznou formou zla a vedú s ním mnoho bojov. Ak niekto hovorí o „plnom pokoji a radosti“ a neprežíva stiesnenie, zármutok, obavy, potom nevedie žiadne boje, je utiahnutý sám v sebe, nič nepotrebuje. Učenici po smrti

Pánovej na Golgotu mali strach. Schádzali sa tajne vobre uzamknutej miestnosti. Pán Ježiš im do tejto situácie prinášal pokoj. Aj my vo chvíľach stiesnenia sa obraciame k Pánovi s prosbou o odvahu, zmužilosť, pokoj, a On nám to dáva.

BUDTE SILNI

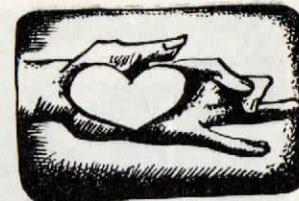

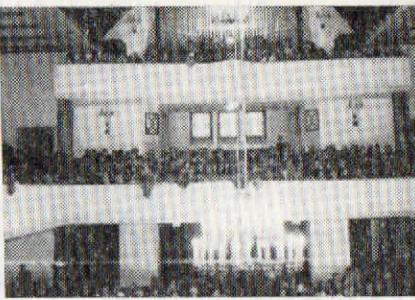
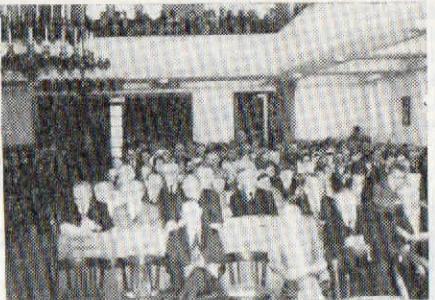
VŠETKO KONAJTE V LÁSKE

Zdá sa nám, že láska znamená pocit. Často čakáme na tento impulz, aby sme mohli lásku prejavovať. Ale takýto náhľad je mýlny. Ako dlho by sme čakali na „pocit“ lásky k nesympatickému bratovi, ktorý nám robi nejaké ťažkosti? Láska je otázkou vôle, práce a nie vecou citu. Koho Pán Boh miloval, keď svojho Syna za nás obetoval? Hriešnikov, svojich nepriateľov.

Pavel prechádzal utrpením, protivensťami, skúškami a nič ho nezastavilo na ceste evanjelia. Ale prečo to robil? Lebo miloval. Miloval Pána aj ľudí. Dokonca svoj národ miloval tak, že prijal si byť anatémom (prekliatom), odlúčeným od Krista, len keď by oni prijali Pána Ježiša ako Spasiteľa (R 9:3). Večné utrpenie by nebolo pre neho utrpením, lebo by bolo z lásky. Utrpenie prestáva byť utrpením, ak má zmysel, keď je to z lásky. Matka deň a noc opatruje nemocné dieťa, ale nepočuť u nej slová nechoty. Miluje svoje dieťa.

Nemôdime sa teda o „pocit lásky“ k bratovi, ale o odvahu, silu uskutočňovať to, čo podľa prikázania lásky uskutočňovať máme. Ak niečo nemiluje, nieto v ňom lásky. Otcevaj, píše Ján. Sme dlžníkmi jedni druhých milovať a tento dlh nesplatíme tu na zemi. Možno, že niekto povie: u nás v zbere cítim chlad. Chýba lásky. Spomeňme si na udalosť v živote S. S. Singha, ktorý na ceste do Tibetu v ukutnóm mraze vzal na ramená vysileného spoločníka. Týmto činom sa záchrаниli obaja, pretože nesením pútnika sa Singh zahrial a svojim teplom zahrial i napolo zmrzlého spoločníka. Cítiš chlad? Potom asi nikoho nenesieš, nikomu nepomáhaš, nikoho nemiluješ. Miluj a budeš rozohriat sám a zahreješ i druhých. „Tiahni ma a pobehneme za tebou“ (Pies 1:4), prosí nevesta svojho ženicha.

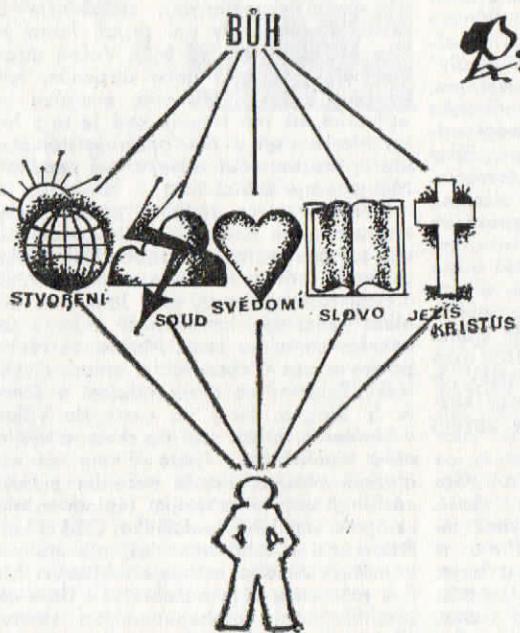

Mnohí kritizujú druhých, ale sami nie sú ochotní podriadiť sa ceste Pánovej. Ak milujeme Božou láskou, potom budeme horieť túžbou pomáhať druhým a potiahneme mnohých bližšie k Pánovi.

Láska je základom duchovného života. Z nej všetko pochádza. Ak milujeme, budeme dávať pozor, aby sme nezaspalí, nepadli a nestratili vieri, aby sme boli pripravení k bojom a v nich víťazili. Pôjde nám o čest Pánovi, sami sa budeme strácať, menšíť.

Vďaka Pánovi, že ešte bdieme, stojime vo viere i milujeme. Dôkazom toho je i obecenstvo, ktoré máme navzájom a s Pánom. Ale nech nás tieto napomienky priviedú ešte bližšie k Pánovi, a ich praktickým napĺňaním v našom živote, aby sa ešte viac oslávili Ten, ktorého milujeme, po ktorom túžime a ktorý už čoskoro príde.

-jos

Jak se PÁN BÚH zjevuje člověku?

Pán Bůh se lidem zjevuje pěti způsoby:

1. ve stvoření: Ž 19:1–6, Ž 104, Žd 11:3, Ko 1:15–17, R 1:19–20, Sk 14:15–17,
2. v soudech: Ž 66:5–7, 136:10–25,
3. v lidském svědomí: R 2:14–15,
4. ve svém Slově (v Bibli): R 10:17,
5. ve svém Synu: Žd 1:1–2, J 17:3, 12:45, 14:7 a 9.

-v.

P

odať aspoň pohár vody,
keď sa ti zdá, že viacej nevieš,
hoci s plným nasadením súl
rozdávaš plody umu i rúk tam,
odkiaľ sa vracajú tučné honoráre.

Ešte dnes čaká opustená
stará sestra v Kristu
na tvoju už takmer rok slubovanú návštevu.
Nemusíš jej rozprávať
o úspechoch v práci,
o zdarných deťoch
a novej automatickej pračke.
Podaj jej aspoň pohár vody
Božieho Slova s modlitbou
i pohár tej obyčajnej vody,
aby zapila tabletku acylpirínu.
Vypočuj hoci už piaty raz
všetky postažovania
na mŕtnu pomoc človeka
a neexistujúce zdravie.
Ešte dnes dopovedz kolegoví
na čo si už celé mesiace nemal čas,
že je nám uložené raz zomrieť
a potom nebude iba čierne nič.

Ešte dnes sa pýtaj svojho brata,
a zaplač s ním,
keď už nenájdete ani jeden dôvod
k nepredstieranej radosti.
Ešte dnes podaj ruku
vo večernom zhromaždení Božieho ľudu
sestre, ktorá ti je už dávno
nesympatická
a ešte ani nevieš, ako sa volá.

Ešte dnes napiš
aspoň krátky list
zabudnutému a zabúdajúcemu
priateľovi,
že ho chceš potešiť
Slovami Písma Rimanom 8:28.

Možno si plne angažovaný
pre Božiu vec
a veci Jeho kráľovstva.
Slúžiš Božím Slovom,
neodchádzas zo zboru, keď sa povie ameň,
usmievaš sa
a podávaš ruky i srdce
bez ohľadu na čas i vrátené drobné.
Ale možno si ešte nikomu
nepodal pohár vody,
aby ta mohol odmeniť Pán.
Aspoň pohár vody podaj
ešte dnes.

-jk-

**PODAJ
ASPOŇ
POHÁR**

VODY

O SLUŽBE SLOVOM

Sme v nebezpečí upadnutia do neospravedlniteľného sebauspokojenia s našou úrovňou duchovnej známosti. Keď aspoň Pavl počul o obrátení v Kolosach, pudený Duchom Božím sa neprestajne modlil, aby mohli byť „naplnení čo do známosti Jeho vôle všetkou múdrostou a rozumnosťou duchovnou“ (Ko 1:9). Ak svätý Duch vzbudil túto modlitbu, kto by mohol povedať, že sa to nedalo uskutočniť? Či Duch Boží pôsobí také modlitby, ktoré by nemohli byť vypočuté? Epafras, ktorý pochádzal z kolosenského zboru, nepríjal tento náhľad, lebo v srdečnom spojení s Pavlovou žiadostou usilovne zápasil na modlitbách, aby „stali dokonali a naplnení každou vôľou Božou“ (Ko 4:12).

Niekoľko zvláštnych vyučovacích zhromaždení v časovom odstupe nemôže splniť našu potrebu duchovného uzdelávania. Ako nás zahanbujú naši otcovia viery, ktorí si úprimne žiadali vedieť o veciach, ktoré sú zjavene pre naše dobré. Ved aj anjelia si žiadajú nazrieť do prerozumanitej múdrosti Božej, zjavovanej cirkvi (1Pt 1:12). Ako nedostatočne sa zaujímame o dedičstvo Božie, aby sme si „prepasali bedrám svojej myslí“ k vysvetľovaniu bohatstva a slávy tajomstiev, ktoré Pán Boh držal skryté vo svojom srdci, pokial neboli zjavene skrze Jego svätých apoštолов a prorokov. Pán chce, aby sme boli vyučovaní týmto Božím pravdám v obecenstve miestneho zboru, učiac sa poznávať Boha v zážitkoch každodenného života. Praktickú známost Písma môžeme nadobúdať pod vedením starších bratov - učiteľov, takto obdarovaných Duchom Božím - pre uzdelanie cirkvi. Nástupca Eliášov neboli nájdený v niektornej z mnohých prorockých škôl, ale na poli za pluhom. Starý prorok obdarovaný Božou múdrostou videl v mladom ľlovekom možnosti k vyučovaniu, výchove, a tak sa Elizeus mohol stať jeho nástupcom s dvojnásobným dieлом ducha. Aj nám sú potrební Eliášovi, ak chceme mať Elizeov!

Ak nieto v miestnom zbere takých učiteľov, je správne povolávať bohabojných a zodpovedných učiteľov z iných zborov. Barnabás podnikal energické kroky, aby mohli byť uspokojené potreby Antiochie a stalo ho to mnoho námaha nájsť Pavla a priviesť ho späť. Veríme, že cirkev dosťava od Pána učiteľov, pretože On uspokjuje túžiacie duše. Je však otázkou, či my správne rozoznávame u druhých bratov tento učiteľský dar. Je zvrchovaný čas, aby sme si uvedomili, aká je to vážna zodpovednosť slúžiť Božím Slovom! Oveľa viacej by sme mali na modlitbách podporovať tých, ktorí majú túto zodpovednosť. Keby si slúžiaci bratia uvedomili túto modlitebnú podporu, ako by sa cítili často menej striesnení, dávali by väčší priestor vo svojej myсли pôsobeniu Ducha svätého a ich služba by bola oveľa účinnejšia.

V správnom odmietaní kazateľského systému, kde by slovom slúžil len jeden brat, sme sa však dostali nesprávne do druhej krajnosti, že môže slúžiť každý brat i keď na to nie je vystrojený od Pána. Často sa to stáva s vysvetlením, že ten brat by sa urazil, ak by mu táto možnosť nebola poskytnutá. Ak je však opravodlivo Božím mužom, úprimne si želajúcim ľúbit sa Pánovi a nie sebe, potom nebude vyhľadávať službu, ktorú mu Pán nezverí. Ak sa však urazí, potom sa jednoducho potvrdzuje to, že pre učiteľskú službu neboli Duchom obdarovaný. Či je snáď dôležitejšie, aby jeden sebamilujúci človek neboli urazený ako aby niekoľko desiatok svätých bolo urazených súčinou prinútení znášať neuzitočnú službu? Či je aj toto jedna z príčin, prečo záujem o vyučovanie (biblické) hodiny v zbere nie je často na potrebnej úrovni?

Starší bratia by mali sledovať a nájsť mladých bratov, ktorí svojou bohabojnosťou a vážnosťou spojenou so spôsobnosťou prijímať a vydávať súvystrojení na túto zodpovednú službu.

A tak, ako Pavel vyučoval Timotea, má so diať stále: „A to, čo si počul odo mňa skrze mnohých svedkov, zver to verným ľuďom, ktorí budú súci aj iných učíť“ (2Tm 2:2). Prosme, aby nás druhý Pán vystrojil pre svoju

cirkev za našich dní viacj opravodvých, horiacich srdcom a vystrojených Duchom učiteľov prerozumanitej múdrosti Božej.

Z knihy Obrazy cirkvi vybral
-jos

? PROČ ?

Lidský život je otázkami „PROČ?“ pŕimo preeplňen. Ptáme sa tak veľmi často. Chceme pochopit dôvod či pŕicinu rôznych udalostí. Zamérime teď ale naši pozornosť na jedno docela zvláštnu PROČ?, ktoré se rodí v těžkých zkouškach, ztrátach, ranach a ťekosteck. Mnozí naši milí predčasne umírají nebo doplácejú na lidskou nespravedlnosť, zlobu a násili. Podiváme-li sa do Bible, i tam nalézáme celou řadu takovýchto otevřených „PROČ?“.

Slyšíme je z úst zbožného Joba, žalmistu, Mojžiše i proroků. A snad nejbolestnejši zaznělo „PROC?“ z úst Božího Syna, obětovaného na kríži. On jediný trpí zcela bez viny. Má největší pŕicinu volat „PROČ?“. Bere na sebe naše hřichy, viny, bolesti, nás trest, následky naši bidy, ztracenosti, kletby, naši zpronevěry a také i ta naše „Proč?“.

Zmizely tedy oběti Božího beránka z lidských srdcí, vztahů, z dějin? Zcela zřejmě zůstala dál, a přece se vše podstatně změnilo.

Jak jinak snáší utrpení, rány, krivdy i lidskou zlobu, bezpráví, pokolení a hrůzu ten, kdo se přitom zahledí na Golgotu a spočine v ranách Spasitele! Ježíšovo „PROC?“ a jeho opuštění Otcem reší všechny naše krizové situace. Byl opuštěn proto, aby ty, otrøyené, zklamané, ponížené, potupené a ranené nebyly nikdy opuštěny! A tak ti říká: Nezpokojuj se přespříliš svými „Proč?“. Odpověď na mnohé z nich dostaneš až na věčnost. Počítej však se mnou, jsem s tebou, rozumím ti, neopustím tě, posilím tě a vysvobodím tě. Otevřu ti zrak víry, abys směl zakoušet moji blízkost, lásku a pokoj. Zjasním pohled naděje, abys uviděl moji slávu! Jen tak překonáš svá nešťastná „Proč?“.

CO já činím, ty nevíš nyní, ale potom zvíš! (J 13:7, Jb 13:13). V mé blízkosti bude všechno zjeveno. Můj pohled, setení slz bude tvou odplatou. Tvůj zármutek se změní v radost a blaženosť.

J. M.

- Pán Ježiš Kristus je nie len nás Spasiteľ, Vykupiteľ a Kráľ, On je aj nás veľký príklad.
- Najvzácnejšie na miere Božej lásky je to, že nás Boh má rád bez miery.
- Naše veľké problémy sú malé pre Božiu moc a naše malé problémy sú veľké pre Božiu lásku.
- Iba soľ Božej milosti môže dať životu správnu chuť.
- Nič iné, len Chlieb Života môže uspokojiť duchovný hlad človeka.
- Svetlo, ktoré svieti najďalej, svieti najjasnejšie doma.
- Nejaké pokušenie prichádza aj na usilovných, ale všetky pokušenia útočia na záhalčivých a nečinných.
- „Blahoslavena nádej“ je nebeský balzam na zemský žiaľ.

Spurgeon

STO PY KE KŘÍŽI

SERIÁL

15

"A stál mezi mrtvými a živými, i zastavena jest rána..."
4. Mojžíšova 16:48

Nedávno jsem viděl v novinách obrázek – kry plující zimní řekou. Vyvolal ve mně vzpomínky na dětství: kolikrát jsem přišel do školy pozdě jen proto, že jsem se z mostu díval na plující ledové kry. Rád jsem stával nad mohutným mostním pilířem. Neustále do něj narážely obrovské ledové kry, jako by jej chtěly porazit. Ale pilíř stál pevně. Dělil kry do dvou proudu.

Pro mne je to přirovnání ke Kristovu kříži. Stojí ve světě jako tento pilíř. Lidé na něj neustále narázejí, stojí však pevně dál. A dělí lidi. Kříž Pána Ježíše znamená rozdělení.

1. Kříž – velké rozdělení

Bůh vysvobodil svůj lid z Egypta mocnou rukou. A teď putují Izraelité pouští do Kanánu. Jdou přes tisicero nesnází a nebezpečí. Avšak – a to je nádherné – Pán Bůh šel sám s nimi „ve dne v sloupu oblakovém... v noci pak v sloupu ohnivém“ (Ex 13:21). Sám pečoval o svůj lid, „nesl jej na křídlech orlice“. Jak pozoruhodná mohla být tato doba, kdyby jen lidské srdece nebylo tak převrácené! Izrael se však trvale vzpíral svému Bohu. A tak byla tato cesta smutným obdobím.

Jak často má Bůh pro nás připraveno své dobrdiní a požehnání a my se o ně svou převrácenosťí sami připravíme.

Zde byl muž jménem Chóře. Ten vyvolal vzpouru proti veleknězi Aronovi. Tím ale zaútočil na celé Boží dílo záchrany. Bůh však nebude posmíván. Země otevřela svá ústa a pohltila Chóře i se 250 stoupenci. Všechn Izrael se rozprchl v hrůze, aby je země také nepohltila.

Příštího dne však hrůza pominula. Celý národ se společně vzbouřil proti Mojžíšovi a Aronovi: „Vy jste přičinou smrti lidu Hospodinova“.

Oba napadení dělají to, co dosud vždycky dělali: Hledají Boží obličeji. A tu jim Pán říká: „Vyděte z prostředku množství tohoto, a zahladím je v okamžiku.“ Oba padli v hrôze na zem. „Ale Mojžíš, který má rychlý duchovní postřeh“ (Spurgeon), cití, že Boží hněv už propukl. A bylo tomu tak. Na kraji tábora začala řádit smrt. Tu se Mojžíš zvedl a volal na Arona: „Rychle! Vezmi kadidelci a očist lid. Spěchej! Jde o jejich život!“

A teď běží důstojný velekněz s kouřící kadidelnicí. Vůbec nemyslí na to, co mu před chvílí lidé udělali zlého. Již 14 700 lidí padlo v důsledku Božího hněvu. Tu vstupuje Aron na linii smrti. Mává svou kadidelnicí. Velekněz stojí na hranici mezi mrtvými a živými. „I zastavena jest rána“ – stojí v Božím slově.

Tak stojí také náš velekněz – Pán Ježíš – v lidském světě. Má lepší oběť smíření než Aron ve své kadidelničce – svou vlastní krev, kterou prolil na kříži.

Prohlédneme si Arona – stal se hranicí mezi člověkem a člověkem. Byly jistě rodiny, kde rodiče byli na jedné a děti na druhé straně. Teď byli rozděleni definitivně. Snad zde byli kamarádi z jednoho stanu – jeden na jedné, druhý na druhé straně. Velekněz je definitivně rozdělil.

To je předobrazem Kristova kříže. Je dělícím bodem mezi lidmi. A rozhodující je otázka, na které straně jsme.

2. Kříž je hranici Božího hněvu

V jednom moderním románu jsem četl větu, která se dnes v různých obdobách také opakuje: „Věděla, že není žádný Bůh, který by posoudil, zda je její život dobrý či zlý...“ Já to ale znám jinak. Vím, že se zjevuje zajisté Boží hněv z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí...“ (R 1:18). Vím to z Božího slova, jehož informace jsou pro mne rozhodně lepší než názory některých moderních snílků.

Boží hněv je strašlivý! Máme důvod se ho bát? Myslím, že ano.

Uprostřed března 1522 opustil Luther hrad Wartburg a vrátil se do Wittenbergu, aby tam zabránil šířícímu se zmatkům. Po první postní neděli měl po celý tyden svá postní kázání. První začínalo takto: „Všichni jsme vydáni na smrt a každý z nás musí zemřít, tu nebudu moci být s tebou ani ty se mnou; můžeme si navzájem křičet do uší, ale za hradbu musí vystoupit každý sám...“ Za hradbu před obličeji svatého Boha. Můžeš tam vystoupit? Obstoješ před Ním? Já sám nemohu, musím se bát Božího hněvu. Proto je pro mne nás příběh nesmírně důležitý. Zde vzplál Boží hněv. Ale tento Boží hněv se zastavil na hranici. „I zastavena jest rána.“ Touto hranici je očišťující velekněz. Zde prosvítá význam kříže Pána Ježíše. Kříž je hranici Božího hněvu.

Co nebylo za Aronovým smířením a očištěním, propadlo Božímu hněvu a soudu. To též platí o smíření Pána Ježíše. Kdo zůstává stranou, není ukryt před Božím hněvem. Kdo však patří očištějícímu veleknězi, má milost, život a odpusťení. Kdo nalézá věrou kříž Pána Ježíše, je oddělen od strašlivé zóny smrti, je zachráněn. Kříž je zcela zřetelnou hranicí mezi věčným životem a věčnou záhubou.

Za první světové války měla naše děla ochranné štíty. Někdy jsme se dostali do kulometné palby. Do štítu to jen bubnovalo. Všem bylo zcela jasné: Na příď od nás rádi smrt. Ale za štíty jsme byli v bezpečí. Podobně je věřící člověk bezpečně skryt před Božím hněvem pod křížem našeho velekněze Pána Ježíše.

3. Kříž nedělí na dobré a zlé, ale na ztracené a zachráněné

Nás příběh nám ukazuje jedinečnost evangelia. Postavme se v duchu vedle Mojžíše. Prohlíží si zděšený a zničený tábor. A zde vidí za Aronem svého známého, který byl vždycky statečný a slušný. Nebyl však očištěn. Teď se stal Mojžíš svědkem toho, jak jej postihl Boží hněv. A jeho pohled padl na jiného – jeho rysy ještě prozrazovaly nenávistný hněv, jímž se lid vzepřel Božímu pořádku. Ale byl očištěn, Boží hněv se zastavil před ním.

Co nám to má říci?

Očištění, smíření křesťané si nikdy nebudou dělat nároky, že jsou lepší než lidé okolo nich. A nikdy nebudou tvrdit, že jsou zachráněni před Božím hněvem pro svoji zbožnost nebo pro svůj boj proti zlému. Ne! Víme, že jsme právem propadli Božímu hněvu a soudu jako naše okolí.

Co nás zachraňuje, není z nás. Je to jedině očištějící velekněz, Spasitel na kříži. Jsme zachráněni pouze v něm. Ale v něm OPRAVDU JSME zachráněni. Tak je to minně i v listu Římanům, kde čteme: „Protož za to máme, že člověk bývá spravedlivě učiněn věrou bez skutků zákona“ (R 8:28).

W. B.

Bůh Stvořitel stvořil naprosto svobodného člověka k svému obrazu s tak pevným úmyslem, že ani sám mu nečiní násilí. Neboť všechno, co od něho žádá, nežádá násilím, ale poučuje, radí povzbuzuje, zapřísahá, slibuje odměny a oznamuje tresty, a to ne, aby nutil nechťejícího, nýbrž aby dosáhl toho, že sám bude chtít. To je jádro celého Písma a všeho Božího zřízení vůči člověku. Jestliže se člověk všemožně zdráhá být toho poslušen, opouští ho, avšak truchlí nad jeho zkázou.

J. A. Komenský

JEROBOÁM

Jeroboámovovo veľké nadanie, jeho veľké služby, veľké vyhliadky, veľké pokušenia i veľké hriechy, to všetko sa mu udialo predobrazne a je napisané na naše napomenutie, ku ktorým došli konce vekov.

Ale vrátme sa k počiatkom jeho pokušení a hriechov. Bolo to zlyhanie kráľa Šalamúna, opustenie cest cnosti a pobožnosti, ktoré ako prvé stali sa osídlom Jeroboámovi. Medzičasom Šalamún a jeho kráľovský dom dospeli na pokraj skazy. Keby to nestalo v Biblia, neverili by sme. Jeho nádherný sen v Gibeone, modlitba pri posviacke chrámu, jeho mудrość – to všetko teraz už patrí minulosti, ako ranný oblak. Je to naozaj ten istý Šalamún, ktorému sa Hospodin dva razy ukázal? Lebo Šalamún odišiel za Astarlou, za Molochom... ešte aj toto pridal vo svojej starobe, keď už mal byť zrelijm svätým Božím človekom, k ostatným bezbožnostiam – k jeho nezdravej väsni budovať paláce a chrámy pre svoje kráľovné a ich krutých a nečistých bohov, a veľké opevnenia a všeliké pyšné a bezohľadne nákladné verejné stavby, ktorých kamene boli skropené potom a krvou jeho utrápených poddaných. Samuel im to predpovedal a dostało sa mu pramälo vďaky za to. A teraz, je to tu! Jeho slová boli ako oheň v kostiach úbohých Šalamúnových poddaných. Iste niektorí škripali zubami pri pomyslení, ako sa im pomstila nepošlušnosť otcov.

A bolo to uprostred všetkých týchto útrap, čo na scénu prišiel a tak rýchle v službe Šalamúnovej napredoval Jeroboám. Jeho zásluhy pri verejných práciach, nadanie jednat s lúdmi, usilovať, lojalnosť ako sa myšlelo, to všetko spolu ho postavilo do prizne kráľovej, až kým nebolo úlohy takej zodpovednej, povýšenia takého vysokého, aké by nemohol dosiahnut. A vtedy Satan začal našepkávať Jeroboámovi, a on mu načúval – aký je nadaný, veľký, ako veľa lepšie by mu pristala koruna než synovi Šalamúnovi... A kto vlastne má právo na trón? Saul bol predsa iba synom Kišovým, Dávid iba synom Izaiho... Boh koniec-koncov nehládi na osobu! Jeroboáme, vzmúž sa! Ešte málo a tvoja ovdovela matka bude počuť ešte volajú „Nech žije kráľ Jeroboám!“ – A Jeroboám skryl všetky tieto veci vo svojom srdci.

Po celý ten čas Achiáš, prorok, svojím ostrým zrakom neúnavne sledoval rýchlo sa bližiaci pád Šalamúnov, ale aj trvalý vzostup Jeroboámov. On videl do srdca Jeroboámovho, a konieco nemohol ďalej mlčky tripieť ako Jeroboám vo svojom srdci podrýva múry Jeruzalema, zatiaľ čo prijímal pocity za to, ako dobre ich stavia. A tak sa napokon stretli, sami dva. Achiáš, nemôže sa opanovať, strhol zo seba nové rúcho a roztrhal ho na dvanásť kusov a riekol Jeroboámovi, aby si desať dielov vzal, lebo Hospodin vytrhne kráľovstvo z ruky Šalamúnovej a dá desať pokolení Jeroboámovi. Potom už miernejsím tónom pokračoval, že ak bude činiť všetko, čo je spravodlivé, zachovávajúc prikázania, bude jeho dom stály, takže on i jeho semeno budú dedične sedieť na tróne Izraelovom. A Achiáš hodil tých desať kusov na neho a odišiel. A Jeroboám sa vrátil k svojej práci na múre jeruzalemskom, srdce plné ohňa. A stalo sa, že keď sa o tom dopočul Šalamún, obrátil sa proti nemu. A ako voľakedy Dávid utiekol do Rámy pred oštepm Saulovým, tak utiekol Jeroboám do Egypta pred oštepm Šalamúnovým.

Po celý ten čas v Jeruzaleme speli od zlého k horšiemu, až umrel Šalamún a vlády sa ujal jeho syn Rechabeám. Ale pri všetkom, čo prozretelnosť Božia a Boží proroci mohli urobiť, ani Šalamún ani jeho syn nič nezmenili na svojich do skazy sa rútiacich cestách. Vo svojom zúfalstve utláčaný ľud napokon sihol ku krajinému opatreniu – poslali po Jeroboáma do Egypta v nádeji, že ten ich vytrhne. A Jeroboám sa vrátil z Egypta. A nech bolo v jeho srdci čokolvek, nemôžeme nič vytknúť slovám ultimáta, ktoré povedal Rechabeámovi: „Tvoj otec spravil tvrdým

naše jarmo, nuž teraz poľahči z tvrdej služby svojho otca a jeho fažkého jarma, ktoré vložil na nás, a budeme ti slúžiť.“ Ale Rechabeám bol, ako podľa jeho tvrdej odpovede vidíme, už v pokročilom stave duchovnej otupelosti: „Môj otec vás trestal bičíkmi, ale ja vás budem trestať uzlovatými bičmi.“ Nasledovalo pobúrenie, ba priam vzbura: „Každý do svojich stánov, Izraelu. Teraz už opatri svoj stán, Dávide.“ A tak toho dňa sa Izrael vzbúril proti domu Dávidovmu. A Jeroboám bol ustanovený za kráľa nad desiatimi pokoleniami Izraelovými. A dom Dávidov nasledovalo iba pokolenie Júdovo a Benjamino.

A tu máme prvé napomenutie. Keby si v deň svojej korunovácie bol Jeroboám do svojho domu vzal za radcu Achiáša, bol by, pri svojich schopnostiach a súhlase Božom na svojej strane, vybudoval Izraela vo veľké a mocné kráľovstvo pre Boha i pre seba. Ale Jeroboám Achiáša nikdy nemal rád. Aj sa ho bál, aj ho nenávidel. Niky sa v Jeho prítomnosti necítil dobre. Jeho srdce ani na múre ani na tróne nebolo priame pred prenikavým zrakom prorokovým. A bolo tak, že Satan i naďalej býval jeho radcom vo veciach národa i rodiny, až do jeho pádu, z ktorého sa ani on ani jeho národ nikdy nespomäiali.

Tých desať pokolení i naďalej chodievalo do jeruzalemského chrámu, svätošlúžif Bohu. A ako tak chodievali, začal sa Jeroboám obávať, že v spoločnej svätošlužbe Júda i Izrael vrátiu sa i k spoločnému Hospodinovi a že roztržka bude zahojená a on zo zvrhnutý z trónu. Vo svojom srdci si povedal: „Ak bude tento ľud chodiť hore obetovať obeti v dome Hospodinovom v Jeruzaleme, obráti sa srdce tohto ľudu k svojmu pánovi Rechabeámovi a zabijú ma...“ Na čo, poradiac sa, nechal urobiť dve nečisté modly zo zlata a povedal ľudu, že sa už dosť nachodil do Jeruzalema a že toto sú jeho bohovia, ktorí ho vyviedli z Egypta. Nemyslite si, že Jeroboám bol taký naivný aby veril, čo povedal. To nie! Ale on vedel aký nerozumý a poverčivý je ľud. A vedel tiež ako duch stranickosti a zliej vôľe prevládal medzi Samáriu a Jeruzalemom – a rozhadol sa upevniť svoj trón na telesnosti, nerozume a nedostatku dobrej vôľe pri svojich zvedených poddaných.

Ale, naďalej pre nás všetkých, nieto ničoho v Božom mene pre nás, čo by prevyšovalo Jeho dľohozhievavosť a nevýslovnú trpeživosť a dobrotu vedúcu nás k pokániu. A aby antipatia k Achiášovi nestala sa Jeroboámovi kameňom úrazu, Boh však vlastivo odložil stranou verného starého proroka a poslal iného, čo ešte neprenikol svojim pohládom do srdca Jeroboámovho. Ak nepoznáme samých seba a nemáme v nenávisti vlastné ja, určite budeme nenávidieť kazateľa, ktorý nám do očí povie, čo je v našom srdci, tak ako Jeroboám nenávidel Achiáša (táto nenávist bola pre jedného i druhého jedným z najlepších znakov, že to bol skutočne prorok Boží).

Pritom všekom Jeroboám neboli obyčajným človekom a jeho hriechy neboli hriechy obyčajných ľudí. Sú to iba králi a kráľovskí radcovia, pápeži a biskupovia a kazatelia a starší zborov a podobní, čo takýmto spôsobom môžu hrešiť a priviesť k hriechu národy, cirkev, zby... A oni to aj neraz robia. Všetci, ktorí rozdelujú a podporujú rozdelenie v národe, cirkvi, v rodinách, medzi priateľmi len preto, aby si urobili meno, upevnili svoje pozicie, svoju skupinu, všetci takí sú semenom Jeroboámovým. Všetci, čo rozdúchávajú rôznice, aby nepríšli o svoje záujmy, peniaze, vplyv, zamestnanie, alebo čo robia jednoducho z neprajníctva, všetci, čo zneužívajú svoje nadanie a hovoria alebo pišu o ľuďoch stojacích na opačnej strane tak, ako by sami nechceli byť opisovaní – nech pamäťajú aký údel sa im dostane vtedy, keď každý vydá za seba počet Bohu.

Ale do istej miery ani obyčajní ľudia nie sú bez nebezpečia. Aj ti najjednoduchší a najobyčajnejší majú viac než dosť sôl hrešiť a iných do hriechu privádzať. Každý z nás rôznym spôsobom a pri rôznych príležitostiach zhreší najprv sám a potom priviedol do hriechu iných. Ohľadní sa späť, preskúmaj svoj minulý život, daj si na to čas! Prejdí svoju minulosťou, raz tak budeš musieť urobiť pred Bohom či budeš chcieť alebo nie. Niektorí sú už mŕtvii a pôjdu pred súd s lekciou hriechu, ktorú dostali od teba a ktorá je tam pred Bohom proti tebe. Iní stále hrešia tu

na zemi a tak predĺžujú tvoje dni tým, že nové pokolenie učia hreší tvojím hriechom. Ked' hrešíš sám, je zle, ked' privádzas k hriechu iných, ešte horšie. Ak teda chceš, zanedbávaj veci Božie, vynechávaj zhromaždenia, zneužívaj deň sviatočný, maj si svoje poklady tu na zemi, zabijaj čas, poškvŕňuj sa... tvoja duša je tvojim vlastným majetkom a ty za ňu zodpovedáš. Len nepohoršuj maličkých, neinspiruj mladých, nevinných, čistých, nič netušiacich!

A tak Jeroboám „ktorý hreší a ktorý spôsobil to, aby hrešil aj Izrael.“ hoci mŕtvy, ešte hovorí.

sprac. -mk

*Dieľo je významné,
proto si ho nemožno zláhčovať.*

*Úloha je ľatká,
proto nemožno odpočívať.*

*Príležitosť je krátka,
proto sa nemožno zdržiavať.*

*Cesta je úzka,
proto sa po nej nesmie blúdiť.*

*Cena je slávna,
proto sa nezaraďuj medzi slabých.*

prípr. -jk

(Efežanom 5.16)

VZOR pro Bunyanovu »Cestu poutníka«?

„Nejmilejší, prosím vás, abyste se jakožto příchozí a cizinci zdřívali od světských žádostí“ (1Pt 2:11). „Vizte, abyste v bázni čas svého zde putování konali.“ (1Pt 1:17).

Petr psal svou „Cestu Křesťana (Poutníka)“ z tohoto světa do toho budoucího dálvnu předtím, než Bunyan byl v bedfordském žaláři; a Moříš zaznamenal ještě dálvnu před Petrem stanice této „pouti“ v historii Exodu (Vyzáti z Egypta). Petrovo používání slov, přeložených jako „poutníci“, „cizinci“, „pohostini“ je pozoruhodné. „Poutník“ je cestující do jiné země, někde pouze přechodně pobývající, „jako přes noc“. (Smutným kontrastem je otázka poutnictví Vysvoboditele – naděje Izraelovy v jeho vlastní zemi jako v cizí (Jr 14:8).

Při četbě Petrových epištol k vyvoleným v diaspoře stává se nám jasným, že měl na myslí oných 40 let putování Izraele z Egypta do Kanaánu. Lze snadno sledovat na 50 odpovídajících bodů, kde tyto dvě epištol možno nejlépe interpretovat pečlivým zkoumáním Pentateuchu. Na tomto místě se jen omezíme na několik případů nápadné vzájemné shody z tohoto porovnání:

1. **poutníkův start** – „vykoupení skrze krev“ (1Pt 1:18–19),
2. **poutníkův oděv** – „přepásaná bedra“ (1Pt 1:13),
3. **poutníkovo vedení a orientace** – „sloup oblakový a ohnivý“ (2Pt 1:19),
4. **poutníkovo obecenství s Bohem** – „zřízení stánku“ (1Pt 2:5),
5. **poutníkův boj** – „obcování a skutky“ (1Pt 2:12). (Srovnej Amalech – 2M 17:8–16 s význačným jménem „Jehova Nisi“ – Hospodin korouhev má v. 15),
6. **poutníkův vůdce** – „abyste šli v jeho šlépéjích“ (1Pt 2:21), Jozue,
7. **poutníkovo „výjiti“** – „přístup do věčného království“ (2Pt 1:10, 11),
8. **poutníkovo „dědictví“** – (1Pt 1:4, 5, 2Pt 3:13).

v.

TŘI ZNÁMÁ PODOBENSTVÍ

Kdo nám môže dokonaleji posloužiť k poznaniu pravého otcovství našeho nebeského Otce než Pán Ježiš, a v kom nám môže náš nebeský Otec dokonaleji zjavit krásu našeho Božího synovství než v Pánu Ježiši a v jeho duchu – v DUCHU SVATÉM?! Není možné, aby se naše srdce nezměnilo, když nám Otec zjevil a dal svoje Božské srdce v Pánu Ježiši Kristu, abychom mu my nevylili své zlé a převrácené srdce – a nedali je též Jemu samému skrze Pána Ježiše Krista! Kde jinde a jak jinak se může změnit, než v rukou našeho Otce skrze jeho milého Syna, v němž přebývá plnost Božství tělesně! (Ko 2:9, J 1:12–13).

A nyní ta vskutku božská láskyplná slova, která mají posloužit k návratu onoho druhého „ztraceného syna“, který pro vědomí své samospravedlnosti, ač blízko otci, je tak velice od něho svým srdcem vzdálen a proto i tak bezmezně chudičký! Jak vzácná jsou to slova, jimiž dává otec svému „hodnému“ synovi své srdce, aby se konečně i on rozhodl vydat otci to své jednou provždy! – Lukáš 15:31–32!

A) Řeč adresovaná samospravedlivému synovi pro něho samého:

1. „SYNU“ – Otec ve svém oslovení plně uznává a respektuje jeho postavení a práva. Není řeč o služebníku a služebnictví, v němž je námezdní pomér a povinnost (takový cíl Bůh nesledoval ani s Izraelem, natož s Církví!), ale nejužší vztah lásky z titulu nejbližšího příbuzensví (vždyť k tomu vychovával vždycky svůj lid!).

A právě takto a ne jinak respektuje Otec nebeský tebe a mne! Nejsi více služebník, ale syn – a Pán Ježiš Kristus, ten Boží Syn, tě a mne označuje za svého bratra (Zd 2:10–11)! Tim dokonaleji, protože uvědomělejší je tvá a má služba – vždyť sám Bůh je a zůstává nejdokonalejším služebníkem svého stvoření a vykonal ve svém milovaném Synu tu nejvzácnější a nejtěžší službu svému padlému stvoření vůbec!

2. „TY“ – Otec oslovuje adresně svého staršího syna. Tím dokonale vyvraci jeho falešnou domněnku o přezírání, stranickosti a nespravedlnosti svého vztahu k němu „hodnému“ synu. Jak velice otci záleží na tomto synovi právě tak, ne-li více, než na tom marnotratném! Uvědomuješ si, sestro, bratře, že právě tak adresně a osobně oslovuje tvůj nebeský Otec tebe a mne?

3. „Se MNOU JSI“ – Otec připomíná jedinečnou výsadu, již se „hodný syn“ těší a kterou si ani neuvědomuje, natož aby z ní měl právý užitek a jedinečné bohatství jistoty, radosti a pokoje! Otcova přítomnost, jeho moudrost, péče, lásky, příklad, vliv zůstává celkem nepovšimnut „soběstačným“ a „samostatným“ starším synem – a je jím postrádán teprve až se objeví na scéně jeho mladší bratr! Jak často jsou a bývají skryté a nevzrysytelné cesty vlastní žárlivosti a závisti oněm samospravedlivým a „hodným“ synům! Copak si neuvědomuje, čeho všechno je a zůstal ušetřen prostě jen tím, že zůstal u svého otce oproti tomu hlouplému a tak zuboženému bratrovi? Co všecko mohl „hodný“ syn za tu dobu z otcovy přítomnosti a ruky bráti pro sebe za bohatství, zatímco jeho bratr ochutnal hořkost svého hmotného a morálního zbidačení až do dna? Jak mohl být uslechtilý a krásný ve svém srdci, když měl takovou příležitost těžit z otcova hmotného, duševního a duchovního bohatství! A on zatím NIC neví, nechápe, nerozumí a proto také NIC NEMÁ!

Nebývá tomu tak i při nás? Čím to, že jsme stále tak chudými na životní jistoty, radost a pokoj? Máme sluch svého srdce pro tuto Otcovu řeč? Nebo jsme se spí a hluší pro nemoudrou žárlivost

a závist bratrovi či dokonce bezbožníku a nešlechtníku, vidouce jeho úspěchy a „šlechtěstí“? (1K 13:11, 15–19, 24, 29, Z 73)!

4. „VZDYCKY“ – Otec ne nadarmo kladé důraz na toto důležité slovo „vzdycky“! Co je platné, že je syn s ním, když s ním není vzdycky? Když odchází od něho, jej opouští, ztrácí se zřetele, z myslí, z vědomí. Když je s otcem jen tehdy, aby dal najavo svou nespokojenosť, rozmrzelost, hořkost! Kdyby s ním byl vzdycky, nikdy by se nemohl takto k otci chovat, jak ho nyní vidíme (L 15:28–30). Zato otec s ním byl vzdycky, což dokazuje svým jedinečným přístupem k nému.

Jsi ty a já s Otcem nebeským vzdycky? Jaký by to byl nádherný život a vztah mezi námi o Otcem, kdybychom my byli s Ním vzdycky, tak jako On s námi vzdycky jest! A jaké bychom měli k nému nádherné přístupy – právě takové, jako má On k nám! To nám zjevuje Boží Syn a to nám zjevuje Duch svatý skrze Syna Božího! (J 17:2–26, J 16:13–14)!

5. „A VŠECKY VĚCI MĚ“ – Otec nyní ukazuje synovi všecko své bohatství. Ten si je zřejmě rovněž vůbec neuvědomuje. Vidí že pouze v hmotném majetku, v hostině, v tučném teleti! Jaká to bída posuzovat a hodnotit otcovo bohatství a přízeň pouze podle takového měřítka! „Všecky věci“ jsou přece něčím neskonale více! Je to především vnitřní nezměrné bohatství otcové lásky – jeho srdce. Viděl je někdy některý z jeho synů? Ten mladší už ho vidi, ale ten „hodný“ dosud ne. Z čeho tedy vlastně pramení jeho pojetí „hodnosti“ a „bohatství“ jeho samospravedlnosti? Vždyť jeho veškerá „hodnost“ a „spravedlnost“ je mimo otce a tedy bez otce naprosto falešná!

K čemu je všecka naše lidská spravedlnost, všecky naše mravní normy a všecka mravní hodnocení bez našeho nebeského Otce? A jak bychom toto všecko věděli a pochopili bez Pána Ježíše Krista a působení Ducha svatého v něm, při něm a skrze něho? Jaká to nesmírně důležitá pravda, že není spravedlivého člověka ani jednoho a že žádný člověk není s to, ospravedlit se před svatým Bohem – a že jediné možné ospravedlení člověka je možné od Boha v Kristu – skrze jeho dílo vykoupení a moc Ducha svatého! (R 3:10–12, 20–26, 5:1–11, 19).

Jak by jinak vypadalo naše hodnocení

všech životních situací, kdyby v našich kriteriích nebyla naše duchovní chudoba, ale Otec nás nebeský s vším svým bohatstvím v Kristu – kdyby ve všem byl On sám – Jeho milý Syn – Pán Ježíš Kristus! (R 5:2–5).

6. „JSOU TVÉ“ – Otec nejen dává synu všecko své bohatství, ale On mu je už dálno dal! Všecko, co patří otci, je též synovo – patří jemu. To je úžasný objev, jímž je syn „šokován“! Nejen, že si neuvědomil nikdy „všecky otcovy věci“ a ulpíval tedy pouze na povrchním vlastnictví povrchních hodnot – ale on žasne nad bohatstvím v otci samém a nad tím, že otec s nemírným bohatstvím svého srdce, své moudrosti, velikosti a krásy je sám jeho vlastnictvím! Jak samozrejmě to je, že otec nyní také samozřejmě počítá s týmž vztahem u svého „hodného“ syna k tomu marnotratnému synovi – jeho mladšímu bratrovi, jako má on sám! Ze počítá s tím, že „hodný“ syn je právě tak jeho, jako on sám synův!

Pochopíme tuto nádhernou skutečnost – ty a já – a budeme ji prožívat ode dneška stále! že Otec je ve všem a se vším tvůj a můj právě tak, jako ty a já jsme ve všem a se vším jeho – a že On právě takto s tebou a se mnou počítá? že toto divukrásné spojení je a bylo možné i v Pánu Ježíši Kristu, jeho milovaném Synu? (Mt 11:27, J 17:10, 1K 1:5, R 8:32!)

B) Řeč adresovaná samospravedlivému synovi pro jeho vztah k bratu:

1. „ALE“ – Jak vzácné je ono otcovo „ale“ pro vztah onoho samospravedlivého k marnotratnému bratrovi! Co zasloužili ve skutečnosti jeden jako druhý ve svých vztazích k otci a k sobě navzájem? Naprosté zavření od otce! ... ALE on zjevil něco zcela jiného, božsky krásného – svou milost, slitování, milosrdenství, lásku!

Jaké je to Boží „ALE“ k ubohému padlému stvoření (Ef 2:4–7!) – k tobě a mně! Jaké to hnuti myslí, srdce a věkeré vůle k pomoci, záchráně, životu – právě tomu ubohému ztracenému hříšníkovi! Jak jedinečné Otcovo „ALE“ v jeho milovaném Synu Pánu Ježíši Kristu!

2. „VESELITI A RADOVATI SE NALEŽLO“ – Jak pevný, neomylný a vyrovnaný je otcův postoj k radosti a veselí v jeho domě (a tedy i v domě jeho „hodného“ syna)! On se nenechá mylit žádoucí zápornou kritikou či míněním dru-

hých. On se nemůže mylit, protože se uměl zapomenout, ze srdce odpustit, vějí na hostinu a zúčastnit se společně s ostatními její radosti! Vždyť všecko to, co tě dosud uráží a zatvrzuje, bylo především utrpením a bolestí Otce v ukřižovaném Synu – a ty nedovedeš dosud alespoň v duchu – ve svém srdci za bratra trpět a zemřít, aby živ zůstal?

4. „BYL UMREL A ZASE OŽIL“ – Otec netaji hrozný stav, v němž jeho mladší syn byl. Vždyť svými postoji k němu a stavem svého nevdečného a vzpurného srdce pro otce opravdu „umrel“ – svému otci „umrel“! Jaká to byla pro něho strašná bolest! Zda to kdy pochopil a zda takový „pohřeb mladšího bratra“ prožil v plné intenzitě bolesti s otcem ten – „tak hodný syn“? Vždyť on nikdy nikoho nemiloval než sám sebe a proto byl tak bezcitný, tupý, bezohledný a vzdálený otcovu srdci! Uvědomi si to nyní, aby mohl konečně pochopit tu nezměrnou otcovu radost, kterou otec prožívá ze vzkříšení toho ztraceného syna z hrobu? On ožil – je opět živ! Nalezl zpět cestu domů – k otci! Ano, „hodný“ synu, vrátil se ti bratr – tvůj bratr přece! Raduj se a vesel se! Už se probudilo tvé srdce k lásku ce bratrské! Cítíš, že se máš stydět a činit pokání?

Ano, kolik bratří a sester nám „umírá“ a kolik jich opravdu s pláčem a bolestí „pohříváme“? Jaká je to potom radost, když je vyhlížíme na modlitbách a když se vracejí k Otcí, k Pánu Ježíši, domů – k nám do shromáždění! Nebo je nám to lhotejně, co o tom soudí nás Otec a jejich návrat do shromáždění nás naplňuje obavami, nedůvěrou či dokonce závistí a hněvem? Náleží se radovat a veselit, nebo trvat na zavření dveří svého srdce? Co nám odpovídá Pán Ježíš Kristus svým pastýřským příkladem? Je sborová kázeň a vyloučení jen soud – nebo akt milosrdenství a hledající lásky, která Provinilce nikdy „neodepiše“?

5. „ZAHYNUL BYL A NALEZEN JEST“ – Drahý bratře, sestro! Chápeš Otcovo srdce? Chápeš a máš vůbec Jeho Ducha – Ducha Kristova? Pak nikdy nepomluvíš, nikdy nezlehčíš, nikdy neubudeš opomijet a pohrdat, nezavrhněš a nikdy od sebe nevyzeneš SVÉHO bratra, právě toho, který je ti nejméně sympatický, protože tohle nemůže nikdy učinit tvůj nebeský Otec – ale naopak On sám tě prosí, abys

leznou logikou se otec dotýká svědomí jako byl On – ten milý Boží Syn, v němž „hodného“ syna, aby jej postavil před mít Otec své zařízení! (Jan 17!).
otázku – zda vůbec už před bratrovým pádem – jej vlastně miloval a něco kladného pro něho kdy učinil – a zda má tedy také vůbec nějaké oprávnění se nad ním pohoršovat a po jeho návratu jej odsuzovat a zatvrzovat proti němu své srdce!

Tentýž pojmový rozdíl je ve slovech „ožil“ a „nalezen jest“. V pojmu „ožití“ je opět něco samovolného, s čím nemá nikdo z lidí nic společného, ale „nalezení“ je zřejmá aktivity, práce, námaha druhých, pramenící z určitého jasného vztahu k ztracenému předmětu: Opět se otec dotýká svědomí „hodného“ syna, aby mu připomněl, co vlastně pro svého bratra udělal k jeho napravení a nalezení – a zároveň mu tím naznačuje, že on je pouze hotov a schopen bratra odsoudit, zavrhnut a určit k zahynutí! Je toto opravdu hodný syn? Jak hrozně má srdce! Vždyť je to vlastně LHAR a pokrytec ve své „hodnosti“ a „spravedlnosti“ – VRAH svého bratra – sám naprostě „mrtvý“ a „zahynulý“ pro svého otce a svému otci! Jaká je toto tragedie v poměru k Duchu Otcovu a Synovu právě v těch „hodných“ synů, v nichž přebývá ve skutečnosti duch lhaře a vražedníka! A jaké naopak je to oslovení nezměrné lásky Otcovy v Pánu Ježíši Kristu pro tebe a mne! Vždyť jsme povoláni a vyvoleni žít s Otcem stále, žít v Otci a pro Otce, aby On mohl přebývat v nás – abychom v té nádherné jednotě v Duchu svatém skrze Pána Ježíše Krista byli jedno též vespolek jako Jeho praví hodní synové, právě tak,

Nám se však dostalo světlo evangelia Pána našeho Ježíše Krista – onoho evangelia pravého synovství Otcovu – toho „království“, které není už z tohoto světa, ač se dosud ještě z milosti na celém světě zvěstuje! Jak jinak smíme my – údy jeho Církve – rozumět dnes slovům svého Pána a Spasitele než tělesné smýšlějici společnost tehdejšího Izraele, který evangelium království ve svém Králi zavrhl. Jak jinak smíme do hloubky chápát požehnání evangelí, jejichž světlo zůstalo Božímu lidu Staré smlouvy přes jeho prioritu zastřeno až po dnes! Jen jim?

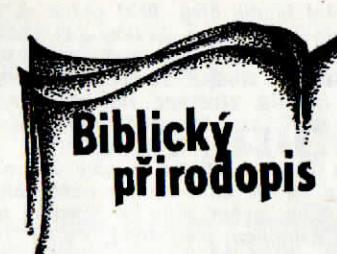
Nezůstává mnohdy také i nám, jako právě i v tomto podobenství? Co na to odpovíš ty – „marnotratný“ či „tak velice hodný“ synu?

Kk

Len pohľadom na kríž Pána Ježíša vznikne v nás túžba zapriet samých seba a nasledovať Ho. Naše malé kríže sú zatienené Jeho krížom. Ak prežívame Jeho lásku k nám, potom aj my túžime nasledovať Jeho kroky.

Ak chceš však žiť mravně nedokonalým životom bez zodpovednosti, potom sa vyhni kresťanstvu. Ak chceš viesť život v pôžitkoch a zábavách, nestaň sa kresťanom. Pokiaľ však hľadáš život, v ktorom by si objavil sám seba, v ktorom by si hlboko uspokojil svoju dušu v Jeho službe, ak hľadáš život, ktorým by si vyjadril niečo z vďačnosti Tomu, ktorý za teba zomrel, potom odovzdaj svoj život bez váhania a bezo zvyšku svojmu Pánovi a Spasiteľovi.

J. R. S.

Skutečnost, že tak mnoho kapitol Starého zákona je věnováno podrobnostem o stavbě a zařízení stánku smlouvy a obětem dosvědčuje, jakou důležitost přikládá Bůh tomuto velkému obrazu své galerie. Čtěme-li poslední kapitolu knihy Exodus, která vypráví o posvěcení stánku, se zájemem zkoumáme, která oběť tam byla přinesena jako první. To by nám jistě mohlo objasnit něco pozoruhodného. Jestliže Bůh přikládá onomu složitému zařízení zvláštní důležitost, pak jistě vyhradil zvláštní význam i první oběti, přinesené za tak významných, svatých okolností.

V chrámu každá jeho částečka tlumočí Boží slávu (Ž 29:9) a ani jeho předchůdce – stánek – nezůstává pozadu. Když byl postaven stánek se svým vnitřním a vnějším zařízením a Moříš vešel do nádvoří, připravil umyvadlo, pak přistoupil k měděnému oltáři, k místu, kde směl stát provinilý hříšník před svatým, svatým Bohem (2M 40:29 a n.). Na tento den byla ustavovena pouze jedna oběť, ačkoli zákon žádal, aby byl obětován jeden beránek ráno a druhý k večeru (2M 29:38-41). Podiváme-li se však na paralelní místo v Numeri 28:3-8 poznáme, že v případě posvěcení prvního stánku smlouvy bylo jistě už příliš pozdě pro obětování ranní oběti. Postavení stánku a nádvoří zabralo několik hodin a stěží mohlo být skončeno do deváté hodiny ranní.

Stojíme tedy hned na začátku před závěrem: první oběť, která měla být obětována ve stánku, musela být přinesena ve 3 hodiny odpoledne, kdy byl čas pro večerní oběť. Jaké myšlenky probouzí tato skutečnost v našich srdečích! Vždyť to byla hodina, kdy skoro o 1500 let později Pomazaný Boží sklonil pokorně hlavu a zemřel (Mk 15:25, 33-37).

Průběh obětování byl podrobně předepsán. Jehně mělo být bez vady, a měl to být beránek rok starý, silný a zdravý. Po mnoha staletí pak byly každé ráno a večer obětování beránčí. Království povstávala a zanikala, dynastie se střídaly, nepřátele útočili nebo zabírali zemi, ale den co den byly obětovány titu dva beránčí, kteří byli předobrazem milovaného Syna Božího a oběti, kterou měl naplnit v Jeruzalémě (1K 18:26 – oběť suchá = oběť večerní, Ezd 9:5). Ale nebyl obětován jen beránek, jeho oběť musela být doplněna ještě různými jinými oběťmi. Každá z nich doplňovala celek až k živému obrazu Golgoty.

Byla tu oběť suchá z bělné mouky, kterou získali praceným třením zrna na primitivním ručním mlýnku. Uvědomujeme si jistě až příliš dobře význam tohoto obrazu. Náš Spasitel sám mluvil o sobě jako o zrnu pšeničném (J 12:24). Prošel mezi kameny Božího hřeva a čím více byl drcen, tím více vynikal výrovnost Jeho charakteru, tím více se projevovala dokonalost Jeho díla. „Pšenice mlácena bývá“ (Iz 28:28). „On raněn jest pro přestoupení naše“ (Iz 53:5).

K oběti beránka patřil i olej, o němž je zvlášť řečeno, že je vyklepaný, vymláčený, vytlučený. Běžně se olivový olej vyrábí tak, že se olivy v lisu důkladně vylisují. Jakému lisu byl vystaven náš Pán, zvláště pak v posledních týdnech svého života na zemi! Tento surový olej obsahuje ještě vlhkost a hlen, proto bývá kalný a nechodi se ke svícení. Nalije jej proto na velké, mělké mísy, dítěti vloží do ruky tenký prut, kterým olej mrskná. Pak se nechá vše ustát.

Všechna nečistota klesne ke dnu a po slití je olej jasný, čirý. Boží srdce se již dopředu dívalo na den, kdy bičování předcházelo ukřižování. Lidské oči viděly pouze čistý olej, který byl vedle beránka, čekajícího na obětování. Bůh viděl svého jednorozenceho Syna zmrskaného, uvázaného ke sloupu, zbičovaného hroznými římskými důtkami, pod nimiž leckterý otužilý zločinec dokonce padl. Ach, ty modřiny na Jeho chvějícím se těle! Ale jeho „zsinalostmi je nám způsobeno lékařství“.

Ještě se musíme zmínit o dalším doplnku oběti beránka a sice o oběti mokré = oběti vína, „silného nápoje“, jak čteme ve 4M 28:7. Mokrá oběť znova doplňuje obraz velkého stisnění Pomazaného Božího, neboť víno se ziskává jen tehdy, jsou-li hrozny šlapány nebo lisovány. Částečnou představu, co je tím miněno, vyjadřují slova: „Pres hněvu a prchlivosti Boha všemohoucího“ (Zj 19:15).

Riká se, že porota pobožných pastýřů, dobré obeznámených s různými nemocemi, kterými ovce trpívají, byla pověřena prohlížet beránky, určené k obětování. Ten, který byl uznán za bezvadného, byl na čele označen slovem „Kodeš“ = svatý. To pravděpodobně vysvětuje slovo v J 6:27: „Nebot toho potvrdil Bůh Otec svou pečeť“ (Žilka).

Zabitý beránek, bělná mouka, vymrskaný olej, silné víno — jsou tichým ale názorným obrazem události na Golgotě, kde Spasitel světa zemřel za provinilé hříšníky. Tato velká událost byla předobrazem „první oběti“, která byla přinesena ve stánku smlouvy. Tehdejší lidé viděli jen předobraz. My však známe, milujeme a klaníme se vlastní podstatě, Beránku Božímu, našemu Spasiteli. přípr. D. Z.

MÍROVÁ VÝZVA EVROPSKÝM CÍRKVÍM

Mili bratři a sestry!

Obracíme se k vám v situaci, kdy se svět dostává do stále silnějšího napětí. Mnozí, kteří se poctivě snažili o zachování míru, jsou zklamáni a bezradní. Nyní jde o to, abychom si ujasnilo, co je nutno dělat. Křesťané hledají toto ujasnění v modlitbě. Proto se obracíme k Bohu, kterému můžeme překládat vše, co nás znepokojuje a co sami nedokážeme vyřešit. ON se rozhodl pro člověka a ne proti němu, pro jeho život a ne pro jeho zničení. Ve vzkříšení Ježíše Krista se prokázal silnější než všecky mocnosti, které stojí ve službě smrti. ON nám nedal ducha bázne, ale Duchu lásky a odvahy (2Tm 1:7).

Proto prosíme křesťany v Evropě: modlete se ve vši důvěře a věrnosti za uchránení lidstva před novým bezprávím a utrpením! Modlete se doma i ve sborech k Bohu,

- aby nás činil posly pokoje a strážci života, aby nás držel v naději a dával silu vzdorovat resignaci;
- aby znova přiváděl k společnému jednání všechny, kdo nesou těžké břímě politické a vojenské odpovědnosti a pomáhal jim odbourávat vzájemnou nedůvěru a odvážovat se k novým krokům důvěry;
- aby činil všechny ty, kdo disponují hospodářskými statky pohotovými k poctivému a spravedlivému rozdělování, a tím k zajištování opravdové životní jistoty;
- aby zabraňoval těm, kdo rozdmýchávají napětí, dále rozsevávají nenávist a podněcovat srdce ke zlému;
- aby žehnal všemu, co lidé podnikli i budou nadále podnikat pro odstraňování napětí, smířlivé řešení konfliktů a udržování vzájemného společenství přes jakékoli hranice.

Modlení jistě nenahrazuje konání. Je však samo o sobě činem, který nelze nicim nahradit. Stojí pod zaslíbením Pána. „Shodnou-li se dva z vás na zemi v prosbě o jakoukoliv věc, můj nebeský Otec jim to učiní“ (Mt 18:19).

(Závěr jednání ze společného zasedání předsednictva a poradního výboru Konference evropských církví dne 6.–8. března 1980 v Salzburgu, vyzývající k přímluvným modlitbám za rozbourený svět, v němž nyní žijeme. – K. J. č. 15, 1980.)

Sl.

BIBLICKÝ SLOVNÍČEK

KLEROS

Toto slovo poznáme v slovenčine ako klérus=duchovenstvo, kňažský stav. V grécké Novej Zmluve má niekoľko príbuzných významov: lós, diel, podiel, dedičstvo, niečo, čo je zverené, darované, čím bola osoba poverená.

a) To, čo bolo zverené pod správu, pôsobnosť. V slovenskej Biblie sa prekladá v 1Pt 5,3 ve vete „ani nie ako panujúci nad dedičstvom Pánovým.“ Tu je toto slovo v množnom čísle, teda dedičstvá. Obraz jej odvodený z podielov zeme, pozemkov, ktoré boli zverené niekomu na obrábanie. Ide o to, čo je pod správou starších v zobre, v cirkvi.

b) Lós, udelený alebo o aký sa matalo, lósovalo, aby se dosiahlo usmernenie, azda i Božie vedenie. Mt 27,35, Mk 15,24, Lk 23,34, J 19,24, Sk 1,26.

c) Podiel na čomkoľvek. Sk 1,17, a 8,21 „hemáš dielu ani lósu...“

d) Dedičstvo. Sk 26,18, Kol 1,12 (podiel na lóse svätých). Prekladateľovi slov. Biblie sa videlo za výstižnejšie použiť uvedený výraz. V Sk 1,17 sa kleros prekladá ako podiel na postavení Judášovom, ktoré mu pôvodne patrilo pri službe Dvanástich.

KLERONOMOS

Doslovne označuje človeka, ktorý nadobúda diel alebo lós, najmä pri de-

dičstve. Novozákoné použitie sa môže sledovať pod týmito heslami:

a) osoba, ktorá nadobudne vlastníctvo po smrti pôvodného majiteľa. Mt 21,38, Mk 12,7, Lk 20,14, G 4,1.

b) Osoba, ktorej bolo voľačo zaslužene Bohom, ale ešte sa nestala vlastníkom – Abrahám R 4,13-14, Žd 6,17, Kristus Žd 1,2, chudobní svätí Jk 2,5.

c) Veriaci – účastníci vecí, ktoré nastanú po príchode Kristovom, R 8,17, G 3,29, 4,7, Tit 3,7.

d) Človek, ktorý niečo získava inak než zásluhou, ako napr. Noe, Žd 11,7.

SUNKLERONOMOS

„spoludedič“, slovo použité o Izákovi a Jakobovi ako spoluúčastníkoch s Abrahámom na zaslíbeniach Božích, Žd 11,9 alebo o mužovi a žene, ktorí sú spojení v Kristu, 1 Pt 3, 7, ďalej o pohanoch, ktorí veria, ako o spoluúčastníkoch v evanjelio so Židmi, ktorí veria, Ef 3,6, a o všetkých veriacich ako budúci účastníkoch s Kristom v Ježi sláve ako odmene za ich účasť v Ježi utrpeniach, R 8,17.

Poznámka prekladateľa: Jedným z poslání nášho Biblického slovníčka je vzbudit záujem o trpežlivú prácu nad biblickým textom, ktorej ovocie by sa malo prejavíť v hlbšom poznání Písma, ale i v náročnejšom a zodpovednejšom pristupe k jeho vykladaniu. I v našich jazykoch sú k dispozícii konkordancie a Biblický slovník, dôležité pomôcky každého milovníka Písma, ktoré do značnej miery môžu využiť neznalošť pôvodných jazykov Biblie. -mk

- ◆ Mnohdy přichází těžká zkouška v přestrojení. Pod pláštěm přináší však požehnání.
- ◆ Časnost je jako drahé tkanivo. Vynasnaž se vetkat do ní ty nejkrásnější vzory.
- ◆ Modlitba usmrcuje hřich. – Hřich usmrcuje modlitbu.
- ◆ Nermuť se nad věcmi, kterých jsi nemohl dosáhnout. Buď raději vděčný za to, co jsi získal.

Z milosti našeho Pána oslavil své sedmdesáté narozeniny ve zdraví, v plné aktivity a věrnosti své poslužné služby pro Pána nás milý bratr JAROSLAV ŠUSTR z Kolína. Nejen věřici z Čech, ale i ostatní, kteří ho znají z jeho odpovědného postoje nejen před Pánem a leho dědictvím, ale i před naší státní správou, jsou za něj vděčni. Prejeme mu do další desítky jeho života plnost požehnání od našeho Pána ve službě víry k věře mnohým a nám všem.

-r-

Dňa 5. 4. 1980 odvolal Pán k sebe svojho služobníka br. JÁNA MADAJA. Slúžil verne svojmu Pánovi 54 rokov. Pochádzal z 10-člennej rodiny, v ktorej sa v krátkom čase deväťkrát obrátili k Pánovi Ježišovi. V ich dome bývalo a dodnes býva zhromaždenie. Miloval bratov a zhromaždenie. Zvlášť vzácná mu bola Pamiatka smrti Pána Ježiša. S úctou spominame na neho. Žid. 13. 7. Na pohrebe slúžili bratia: Azor, Urban a Šimko.

V. P.

Pán zavolał, a hoci ešte pomerne mladý a plný tuzby žil, predsa ticho a pokorne po ťažkej chorobe vo veku 57 rokov, odšiel k Pánovi dňa 9. marca 1980 nás milý brat JAN MIKUŠEC.

Už ako 17-ročný mládenec našiel plnú istoľu pre celý svoj život v Pánovi Ježišovi. Preto sme ho všetci poznali ako tichého, uslovného a statečného človeka, milujúceho manžela a otca, verného nasledovníka Pána Ježiša doma i v ďalekej cudzine. Tako sa s ním rozlúčili 12. marca 1980 na cintoríne v Novej Dubnici bratia Azor, Oboril a Žarnovický za všetkých ostatných.

-jč

Po naplnení dnú odešel do nebeského domova 19. března 1980 ve věku nedožitých 69 let nás milý bratr BOHUSLAV HOUBEK. Shromázdění bezdůvodně neopouštěl a uměl se postavit k práci, bylo-li třeba jeho dovedných rukou. Často pomáhal také při výrobě našeho časopisu. Životní nesnáze řešil pokojně, i když musel často zapíti sebe. Vděčně vzpomínáme!

Spolu vykoupení ze Vsetína

Dne 22. března 1980 byla odvolána svým Pánem sestra ROZINA MACHALOVÁ ze Vsetína ve věku 81 let.

Z Janišovského kopce vždy radostně spěchala do shromázdění a bývala mezi prvními. Téměř 50 let náležela Pánu Ježiši a asi polovinu těchto let nemohla pro nemoc mezi nás. Denně si četla Pismo, zpívala si a při návštěvách vzpomínala na vykoupené. Byla statečná bojovnice víry a trpělivá ve svých bolestech. Zanechala po sobě příklad bojující křesťanky až do konce.

RH